

BARBARA CLAES

HONEY I'M
REAL
I EXIST

TRANSLATION PETER FLYNN

ENG / NL

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #647

© 2020, Barbara Claes

© 2021, Peter Flynn (vertaling)

Tweede (herziene) druk, 2021

isbn 978-94-6076-647-3

nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the writer and De Nieuwe Toneelbibliotheek

De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit

Mara Aronson

Connie Nijman

Ditte Pelgrom

Redacteur

Ricky Schouten

Typografie en basis lay-out

Connie Nijman

Printwerk

Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl

Postadres De Nieuwe Toneelbibliotheek

Willem Beukelsstraat 42 1097 ct Amsterdam

Honey, I'm real, I exist is online te bestellen op:

www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

Art. 27 of the Constitution.

Belgians have the right of association; this right shall not be subject to any preventive measure whatsoever.

Each of us has a story

His is not hers

His is his

And whether it's true or not

But this, this is mine

This is a play about my marriage to an Indian man. I do tend to drift off a little but will stick to the facts and keep it simple.

i. the first landing

My name is Barbara. That's a Greek Catholic name which means stranger. My second name is Claes. Claes is, together with Willems, Peeters, Jansens, Maes, Jacobs and Mertens, the most common family name in Flanders.

This is the beginning of a non-fictitious wedding tale.

After my first few sentences, I decide to continue in Dutch. I don't see the need for it. That of another language. In the tail end of the hunt, I do live in the Flanland of Europe after all.

On the 11th of March, I came back to Belgium from India. A distance of seven thousand eight hundred sixty three and a third kilometres from each other. That's 8 times up and back to the Provence; at that very moment, the Corona virus breaks out all over the world. It's a virus that spreads as quickly as gossip at school. The day I got home – delayed because many of the flights were being cancelled, as were diesel and mortgage relief, even though I haven't got a mortgage let alone a house – measures were announced by governments all over the world to stop the spread of gossip. All cafés, restaurants and schools were shut as were borders; plays and concerts were cancelled and everyone was asked to stay at home as much as possible, not to hang out and certainly not to protest, not to touch your neighbours, to work online and disinfect every single doorknob. Travel was out of the question. So seeing your love was too. In my case.

While on the plane I was thinking about the first scene of this play. I start to write in the middle of turbulence over Bagdad, a city with bag and a daddy in it. Death and bye-bye. Death means you leave something behind. In my case someone. I'm married to an Indian who doesn't have a visa or even a birth cert.

A set of pincers extends a steaming towel in our direction, along with headphones wrapped in plastic and a bag of Arabic peanuts. I'm in the

window seat at the emergency exit. I inflate my neck pillow and check if it works.

I'm flying back in time from Asia to Europe. Time changes depending on where you are in the world. It's all because of the equator. Planes catch up with and slow down time; planes are things that fly in the sky. With wings full of kerosine, packaged chicken and oxygen masks. When it gets dark on one side of the equator, it's still light on the other side.

This is my sixth trip to India in three years time. Over and back. That's twelve flights in total. Twelve is the number of apostles, perfection, the zodiac, the stars on the European flag and the highest number on the clock. There's always music on the streets wherever you go in India. Streaming out of temples, houses and mosques. Day and night. People light incense and bring out burning oil lamps. They venerate more than thirty million gods. You'll often find them painted, half naked sitting in the lotus position astride some animal. They venerate gods like we do disasters.

Because we have to stay inside as much as possible since I came back, even though I don't have a house for the moment, I'm continuing to work on my play. In quarantine. Quarantine is from the Italian for forty days. It all started with the plague.

This is my first play in three years. I'll tell you why it took so long.

My grandparents are originally from Schriek. Schriek is like Greece. Greece is at the bottom of Europe. It's the land of Demis Roussos. My granddad was a potato farmer. He fell off the edge and headed for the Maldives. Then they gave my grandmother electroshocks to treat her depression. Her brains fell out, so she joined my granddad on their eternal holidays. Those electroshocks are the same as the ones they use for the death penalty. The only difference is that they put a sponge on your head. Schriek is near Tremelo. That's the village Father Damian is from. That's the guy from Christianity. In 1994, the pope made a visit to Tremelo because Father Damian was being turned into a saint. We

used to do our daily dress rehearsal: one hundred immobile children's bodies lying on the ground in all sorts of shapes to form letters. I was the eighth part of the stem of the letter P. You could read us from the air: Welcome holi poowp amen. They had rented a helicopter and brought in the army. At that moment in time, I was eleven years old. An elf of sorts. Someone out of a fairy tale, the master number of fools and short for Earth Liberation Front. The visit was cancelled because the holi poopy slipped on a bar of soap in his bath. My parents left Schriek and moved to another unimportant Flemish village. I was born and baptized in Rotselaar. That's a village with a church and a library. That's books and stories. History is recorded in a building. My sister is buried in the ground there with two radio-therapied lumps in her head. She got tumours between her ears instead of tits and a diploma. I knew her until she was twelve, the highest number the clock goes up to. Until she couldn't speak anymore and our ways parted. She left for the Maldives. There is a house in Rotselaar where I spent the first eight years of my life. A house with a gigantic garden. There were horses in the field at the back. And a donkey. There was a pond and in summer we caught grasshoppers and put them in a plastic IJsboerke ice cream tub. They delivered door to door. There were only two flavours: mocha and vanilla. Bol.com didn't exist yet.

Welcome to my biography.

I made my entry by way of a caesarean thirty-six years ago. That's the emergency exit or descent to this planet. They stuck me behind plexiglass instead of to my mother's Dolotits. In those days they promoted Nestlé rather than your own home-brew. Nestlé produced instant coffee, spring water – from whatever spring it came –, broth, ice cream, chocolate milk, chocolate as such, pasta, muesli, milk derivatives, baby food, pharmaceutical products. In 2016, Nestlé realised a turnover of almost 90 billion. I've helped them with that turnover since my very birth. I lay in room minus one, a metre and a half away from my mother. There was no talk of a virus then. I'm the youngest of a nest of female grasshoppers. I'm listed in the municipality as being generated as a human. With birth cert in hand, I can prove to the very minute that I exist. That I am real because they tagged my ankle on a Wednesday at 14 minutes past eleven on the

nineteenth of October in the year eighty-three, the same year Klaus Barbie was arrested in Bolivia. Barbie was in the Gestapo and dispatched 44 Jewish children to the Maldives.

I'm marked down as Libra in the zodiac. That's the symbol for justice. It snowed on that day but I didn't have any mittens yet.

The land I was smuggled into by two sterile left-handed gloves is called Belgium. According to the ting-a-ling-a-linternet, it derives from bellows. Bhelghe is a word from a very old language and means 'to swell'. Much like drowned people and bouncy castles. Belgen is Middle Dutch for 'getting angry'. The Belgae were bloaters because they used to blow themselves up to look bigger and more terrifying and intimidate their enemies.

If I'm not mistaken, these bellows, a ball of earwax stuck in the lost middle ear of Europe, lies somewhere in between the land of clogs, tulips and Snelle Jelle, the land of Chaumes and chauvinism, Wallonia, The Black Forest Clinic, the Central Bank of Luxemburg and the Ardennes, you know with all those trees, especially pines. You can go kayaking there too. Belgium has a coastline as long as Macron's willy. You can cycle it in an hour.

In the turbulent zone above Bagdad, I began to wonder in amazement about what sort of Flan Pie I've been deported to, in fact. I start to think and try to sort things out.

Ribbon development/ the E40/ Bokrijk/ Spar/ The Cobble Trotters/ Child & Family Welfare/ Willy Sommers/ Leopold III/ Jef Nijs/ the Sport Palace/ Vanhool/ The strand at Ostend/ Meli honey/ the Yzer pilgrimage/ the coal mines/ salsify/ the Nautical College/ Jupiler/ VTM colours your day/ The Pearl Divers/ Sabena/ Doctor Lecompte/ mayonnaise/ Delphine Lecompte/ Nopri/ Proxy GB/ witloof/ The Congo is ours/ matten tart/ Rodenbach/ the farm horse/ the Red Devils/ pralines/ Godiva/ Tin Tin in Tibet/ the Ourthe/ the Demer/ the Zenne/waste discharges into the Scheldt/ homelessness/ domestic violence/ Manneken Pis/ Veggies from Balen/ Jef Vermassen/ early

morning traffic jams/ speed cameras/ Hello Everybody/ The Latest News/ The blaze at the Innovation/ socialists and sausages/ Petrofina/ Walloon Brabant / Plons the crazy frog/ Elio Di Rupo/ Landjuweel amateur theatre/ waiting lists/ Rock Werchter/ old people's homes/ Big Bill/ cookie butter/ Black Lola

And try and explain all that to the one you love if he lives in India.

In December 2016, I wanted to spend New Year's Eve on a warm beach. While a bellows of a depression was making its way across the country and, at the same time as a bomb fell on St Mark's Cathedral in Cairo, I, without a single publisher, booked the cheapest ticket I could to a destination I didn't know from Adam. The reason for my departure: a lack of vitamin D. I wanted to brush up on my Spanish in a hut on a tropical beach. I was studying Spanish in my spare time but hadn't got much further than 'bibir la bir bailar bamboleo.' With a single finger stroke, having blindly agreed to all terms and conditions, I paid online for a virtual seat next to the emergency exit on Emirate Airlines. All of that on my iPad.

I don't exactly know what I agreed to.

I'd never dreamed of going to India. But that's the way it turned out. Friends warned me, 'watch out for your intestines,' 'you're a woman, be careful.' Next to being human, I'm also listed as being a woman in the registers of my Flemish municipality. For till this very day I still have two positive protruding assets and a depth between my pair of leggy breadsticks and a nicely trimmed Gaza Strip. That's the reason why on the third day after my arrival in Kerala, God's own country – the southern State of India where you can find the footprint of the Monkey God, Hanuman – I'll come back to that footprint later – I got to know my husband. He was sitting on a step at the bus stop of a village at the seaside. My husband I mean. Not the Monkey God. He had two phones in his hand and was wearing a t-shirt with the American flag on it. I look like a dyed-in-the-wool tourist: white, sneakered, and wearing a fanny pack, purchased online (and a can of pepper spray smuggled into my

swimsuit). A kangaroo from the Western World. He asks if I'm looking for a room. I say, 'no I'm looking for a beach.' He points the way. I step with my virginally white dayglo feet straight into the claws of an Indian crab. In the name of all the stupid... 'Excuse me madam, can I help you.' He places my Flemish plinths on his American flag and rubs three spoons of coconut oil into the wound. He asks me again if I'm looking for a room. I say, 'yes right away, I've got sunstroke.' He takes me home to a family. Children, grandparents, sons in law and daughters all living mainly under a single ventilator roof, sitting under the same ventilator. They rent out kangaroo rooms to inquisitive travellers and earn more than the local drain diggers. I'm given a room next to the kitchen. Deep-fried cauliflower wafts into my Vietnamese-made pyjamas. Behind satin windows lies the fate of millions of children. I wake up in the middle of my holiday film to the soundtrack of 'O tinklie twistie water thingie.' A little girl of two with a black hoodie wearing silver anklets. They're full of little bells. That's the way not to lose your kid. That's where I begin a new chapter. As if we have to speak in chapters. Aren't we split up enough?

The dioxin crisis/ Belgian cheeses continue to surprise/ the ASLK/ Duracel/ Gravensteen castle/ Aarschot street/ Donaat de Riemaker/ Delvaux/ Stassano/ Koko Flanel/ pension fund contributions/ Ten worth seeing/ Devos Lemmens/ The Unic/ Balthazar Boma/ Artis-Historia/ Tobback

In the meantime, I'm hovering somewhere above Aleppo. The turbulence has passed and we can wander around again. The stewardesses come by, pushing wheeled trolleys. I'm given packed chicken, packed potato, packed rice cream, packed water with packed grapes and packed cutlery along with a serviette that is equally packed.

Then I go to do a big number 2 right above the Turkish border. Frozen. There go the Arabic peanuts. The mousse flies with the speed of a non-worn-out torpedo straight into the ruins and remains of blown-up schools and libraries. Inshallah. We have nothing to do with it but we're still shitting on their heads. The desert is full of land-mines and tourist turds.

The history of Belgium.

I've forgotten it. Entirely. Ich hab est nicht gewusst. That I can remember a little of. You got stuck in the past. With this very sentence, my history teacher, Mister Prosper De Craecker, banned me from his lessons and from that moment on I began to write history myself.

Sir he's at it again/ Sugar from Tienen/ An and Eefje/ Kim and Ken/
Kim Clijsters/ Kim de Gelder/ asbestos/ Sandra Kim/ Ferdinand
Tierenteyn/ Aalst carnival/ health assurance/ Our billy goat is dead/
homemade cheese croquettes/ he only had the one leg/ Frank
Deboosere/ the Dream Factory

Now, twenty years after being banned from class, I surf to www.Belgium.be and read: 'Belgium is a hospitable country.' If I had known that then I could have used it as an argument against Mr. Prosper De Craecker who banned me from class and told me I was still stuck in prehistoric times and sent me off on sentry duty in the hall. They also say: 'Migrants from a number of countries have settled here. And over the centuries important personalities and intellectuals have found refuge here, like Karl Marx, Victor Hugo, Alexandre Dumas, Charles Baudelaire, and Auguste Rodin.' Each one a white man in velvet trousers with handlebar moustaches and rolled-up socks. I had to stay in the hall during those lessons. I read further: 'Belgium is a multi-cultural society based on tolerance.'

And all that for a country with the longest traffic jams.

The apple season/ West Flemish/ a palate/ a barush/ tits/ wes/ yous/
brassed off/ coneys/ content/ the coal pit in Genk/ Agnès Pandy/
Euthanasia/ Organisers of the Eurovision Song Festival in '87 that
was won by the song 'Hold me now' by Johnny Logan/ waterzooi/ I
miss you a little more each day/ Leuven for the Flemish, Walloons
Out/ Micha Marah/ Borrowing from Mrs Leemans is borrowing from a
friend/ Borrowing from Mrs Leemans was borrowing from a friend

Nine years ago I interviewed my grand-aunt, my grandmother's sister,

not the one who got the electroshocks, about her role in World War Two – she was the only one left at home – after they had lifted her sister, my future grandmother, and her parents from their beds with terrifying sceptres and carbines, and those were not toys, only to dispatch them off to concentration camps. A man from the village had squealed on them for hiding British and American airmen in their wardrobe. Hiding those pilots was an act of resistance. An oddball with a back-to-front quiff, jawohl. For those of you who still remember Lifeline: that's the story of one of the pilots in my grandmother's wardrobe. The BBC stole this idea. Something that often happens to ideas. They already had squealers back then.

My grandmother said little or nothing about what happened to her there in that camp in Germany but you can learn a lot from silence. My grand-aunt, who threw a party for her hundredth birthday, while I was on the other side of the world choosing my wedding dress, is still to this day kept locked up in quarantine like a plague victim in an over-heated old folks home with locks on the windows and a flatscreen as broad as the Sistine Chapel. She has become forgetful from knowing too much. She's in a secure ward. The door stays locked. There'd be hue and cry for much less. During her interview she describes seeing her sister again, my grandmother that is, and her parents, when they returned from the camp in the year 1945, two years before India became independent, and was dropped off at the front door. That was long before the mobile phone, not to mention the land line. Nobody knew that the camps existed. All those pennies dropped at the same time as the walls and the very penny itself. That's something that's still the case today: things only really hit home when they're repeated or have become outdated. My grand-aunt told me:

'That was on Ascension Thursday. They made a little telephone call to say that dad was coming home. And I was away off to grandma who lived a couple of doors down: 'Granny, our dad's coming home.' And we were standing there waiting in the doorway and a taxi pulled up and our granny said: 'I dare not look at our Jules because he's been wounded in the head.' Our dad had an airman's cap on and was wearing it back to

front and it looked like it was glued to his head. All he had on was rags. He was covered in lice and fleas. We were afraid to let him into the house. He'd been eaten alive by the fleas and he stunk to high heaven. And then our uncle Jef came. We used to have a little glasshouse in our back garden where we grew vegetables and we heated the glasshouse up and uncle Jef gave our dad a big washing down in there. And we had no idea where mam was. And then her name was called out over the radio, Aline, and that she was in Sweden. A few days later a car stopped outside the door with a red cross on it and there was our mother sitting in it and she called out to me but I didn't recognize her. That was one of the those cars full of women with striped pyjamas on and I wondered 'which one is my mother?' and she crawled out backwards and that I'll never forget, she was a tiny skinny skeleton and she always was, well, a plump woman and I only recognized her by the sound of her voice.'

Tell me once again Prosper De Craecker that I'm stuck in the past that I know nothing about history. She had to learn how to eat again.

Stew gravy/ Cuberdons/ Nature Point/ Bavo Claes – the neighbours thought he was my father/ Casterman/ the Standaard Book shop/ the MIVB/ Roularta/ Dehaene/ Père Joseph/ Averbode Abbey/ IJsboerke, which all started in 1935, when Staf Janssens ambled through Tielen with his wheelbarrow/ the first snowfall/ fewer poor in comparison to India/ Oh la la la/ Bakelite/ 2 Fabiola/ Jean Pierre van Rossem/ Lindemans Kriek / Leo Tindemans/ The Kennedy Tunnel/ Lucy Loes/ Lernaut and Hauspie

When I said my husband lives in India, someone asked me: 'why did you have to go so far to find someone?' They asked Columbus that too before he discovered the world. Someone else said you recover from holiday romances. But love is not a common cold. It's stronger than your holidays. There is someone who believes I should get converted. I did that years ago, the day after I'd spent a week with a very heavy cold, after surviving a near-death experience, lying on the asphalt with the wind and rain cutting through everything including the eighth part of the stem of the letter P for pencil sharpener waiting on the holi poop who

just didn't show because his soap was too slippery. I was catching my death of semaphore while the poop was hanging us all out to dry. I haven't been a Catholic since that day.

My husband was born in August, fourteen months before my delivery onto this earth. A year after the decision to drop me on this planet, give or take an emperor, August falls under the sign of Leo. Next to being a king in a cartoon, the lion is a symbol on our flag. That very same flag is raised at meetings of Schild en Vrienden (Shield and Friends), a club that can sell Flanders much better than I can. I'm not a jack-of-all-trades but if I were in charge I would have painted all our ribbon developments in blue and green years ago – including Dries Vanlangenhove's togs – because there isn't much colour to speak of in our Flan Pie outside of the flag. That's why it's taken so long to convince my love to come over. The pictures I send him are mainly grey. I don't do it on purpose. It just happens that way. So it's not exactly what you'd call inspiring for him. Next to the unavoidable fact that he needs papers and a birth cert to land in this European cookie dough full of tearjerkers and baldy heads, he also has to leave behind the place where he was born and raised.

The Saint Rombout Spire/ the Lange Wapper/ Pascale Naessens's recipes/ the Belfrey dray/ Mad Meg/ Sint Rochus's little candles in Aarschot/ the Zoniën woods/ the King Boudewijn Foundation/ Eddy Merckx/ the white march/ horse-drawn carriages in Bruges/ Tars Lootens/ het Jampuddingspook/ the NMBS/ ASBO fines/ Sunday Jo's day/ the Marolles/ the Crooked Architect/ Reeti Aartselaar and Kontich/ the National Lottery/ Horst Castle/ the Fanfare of Hunger and Thirst/ the Flemish giant/ the Mechelen cocoo/ the Terveuren sheepdog/ the Laken sheep/ the Côte d'Or elephant

In the meantime, I'm flying over the Mediterranean and am once again buckled into my seat at the wing chewing over my first chapter. Stimorol. It can get you as high as the average news bulletin. We're asked to keep our seat-belts fastened while the stewardess serves us humble pie, half spite, half preservatives, to camouflage the hunger. My grandmother, not the one with the electroshocks, always used to say:

'You don't know what real hunger is.' Having said so, I know enough: hunger is never about food alone.

Minced beef/ Mussels/ Jef Burm/ trappist/ Toots Thielemans/ Saint Dymphna/ the Catholic scouts/ the begonia growers of Lochristi/ I'll tell you, Walter/ Black Jef

My husband's name is Binoj Chandran. Binoj is a Catholic name, even though he is Hindu. Chandran means moon. He isn't the only Indian to bear this moon. To moon is to purposely bare and reveal your bum. Michael Jackson knew all about that. It don't matter if you're black or white. We belong to different castes. Me and my husband. We both come from different caskets. Because he has one and I don't. A caste. So we're not equal. Equal is 'gelijk' in Dutch. A madman runs around in it and it's one letter shy of happiness.

Ossobolle o/ Nina in Tokyo/ Ondineke Bosmans out of Chapel Road/ the choc-ice/ Tom van Grieken/ meatballs with sour cherries/ I'm going to play a vowel/ The A/ K3/ Heya Mama/ asphalt/ the anti-racism law/ the contraceptive pill/ the abolition of the tv license/ The Fafchamps machine-gun/ Dixie Dancercour/ put the clock forward an hour/ put the clock back an hour/ Agalev/ the Amadians/ the Alma/ Guy Verhofstadt

Now that we're on the topic of corpses. I've recently found out something about my grandmother, not the one with the electroshocks, but my grand-aunt's from quarantine in that overheated old folks home with locked windows and a flatscreen as broad as the border between Mexico and the US, the one from the interview about the bloke with his head bandaged, that she had to load bodies onto a cart in the camp in Germany. They were the ones who could go to the Maldives. All of them in one go. The camp bore the name of Ravensbrück, but given that I want to continue in Flemish I'm not going to go into that very much. I can still hear my grandmother saying: 'our mother had to wash the bullets during the night.' In total, six million people died in the camps, that's not counting those who weren't counted or those who died of natural

causes. There were three toilets for a thousand women. The holi poop Ratzinger worked in the camps as assistant of a Waffen SS member, and this doesn't mean sympathetic sausage, and I'm not exaggerating. As is always the case in this misunderstood world democracy, only three percent of the population knew this, I'm one of those three.

The slaughter of the innocents in Bethlehem/ Saturday is riff-raff day/ the Flemish Ballet/ eleven million or has it become less in the meantime/ the babbelut/ Afrika Avenue in Ghent/ the Atomium's balls/ bollix/ 7 around the table/ Anciaux/ Capioux/ Reynebeau/ Kommilfoo/ de Coninck/ de Croo/ De Krook/ the quays/ Sinaai

In the meantime, I'm flying over Greece. I can see the Oracle of Delphi from above and ask, 'Oracle, Oracle on the wall what's the future of our country at all.' At that moment my neighbour decides to puke. He's wearing a long black beard and has had too much whisky from Emirate Airlines. You can imagine what it was like. The Emirates are sponsored by Johnny Walker in exchange for pleasure trips for the British royal family. That royal family is one of the richest royal families in the world. Money keeps on moving behind closed doors. The same in India. Capital lasts much longer than aircon-systems. The bride's family pays the dowry and it immediately gets locked up with the bride inside the new household. And it's so that more girls are not born, so to speak. In my case my mother paid it, that dowry, with a box of Jules Destrooper biscuits and a Manneken Pis fridge magnet.

My husband grew up in the jungle. A lion on an island amid the palms and mangoes and banana trees. I'm not exaggerating. They don't taste the same as packed fruit out of the Albert Heijn. They pack punch.

We get to know each other better on the motorbike. A blue Honda with glued-together wing mirrors.
'What do you do?' he asks.

'I write,' I reply, 'plays.'
'Oh,' says he, 'I'm just a village kid.'

Me too. From the back of beyond, staring out a window. I don't know what to say. I change the subject.

'What do your parents do?'

'My mother makes rope,' he says.

'Oh,' I say, 'all we have left are riggers.' 'What about yours?'

'My mother used to make evening meals and my father sold kitchens. I was raised on steak and spuds. Pork and potato casserole and carrots fried in lard.' 'Nice,' says he.

'You have brothers and sisters, mam?'

'I only have sisters,' I reply.

'Really.'

Really.

Five pairs of bumpers in a house full of locust.

In the Book of Revelations, locusts are one of the seven plagues of Egypt.

I still remember the milkman standing at our kitchen table asking my mother: 'Are they all yours?'

Exactly ten years ago, my father spent the last year of his life hooked up to the pullies of his bed in a Catholic old people's home called Remi in Leuven, imprisoned and masked and hallucinating from aspirin, pepetrex, vinblastine, pixatron and morphine plasters or in a nutshell English medicine. That's what they call Indian chemist shops. Ever since the English began shipping every single herb and spice that grows there, they've been shooting like bindweed and horsetail out of the fertile soil. Not a soul in that corridor in Remi, and certainly no cat – there was only the stations of the cross hanging on the wall, all sketched in pastel chalk by the activities department on the back of adult diaper boxes – did know that the pharmacy is English and pepper comes from India.

Except for Nostradamus. He predicted besides the massive construction of housing estates, the murder of Saddam Hussein, the outbreak of

SARS, extra-terrestrials, transgender operations and a third world war, and my marriage.

Wee Anthony, you're a nice boy/ Adamo/ three regions/ and don't forget the East Cantons/ the deo-roller/ Nihoul/ Perdolan/ the Crazy Morning/ Vanden Boeynants/ the Zenne passage/ the Pink Ballets/ mandatory voting/ the Lijn/ the power of change/ Schakkebroek/ Saint Nickolas/ Guido Gezelle/ Many a flower for you, I have read and offered, and, like a bee, honey from them have sipped, but there was never an hour as sad as when we had to part/ Mosquito milk/ a vaccine against glandular fever/ Loubna Benaïssa /Ne me quitte pas

I've been in a long-distance relationship for four years. I'm here on Base. Freedom of speech. The basis for good communication. More than three million customers. Unlimited internet. Surfing over the oceans at monstrously low prices. The population of the world has accepted more cookies than it has eaten. It's no exaggeration what I'm saying. I talk to my husband on my Huawei, a telephone put together by an inspired Chinese person, in Flemified Bollywoodian English at every possible opportunity: 'on the WC during a big message, in the douche, while making soup, in bed, 'walkend' to spoor four, 'bicyclend' 'sleepend' 'get upend' 'brushend' 'by the coffee.' We've been livin' like this for more than four years. Like a LAT. Alone together in a draft version of our living room. And that without a partnership contract. We can only be traced via a WhatsApp conversation that contains more words than the complete works of Hugo Claus. This is no exaggeration, what I'm saying. If Immigration Services should ever undertake to find or investigate us in the future for a marriage of convenience then we can present them with a library of texts and photographs. Pictures of our evening meals, my soup, his sandals, mosquito bites, my chicken pox, new socks, selfies in the night, a view from the train, the station square and the first snow that fell as late as March. That history is recorded on a Huawei, saved and buried in a world server. Hopefully, they're not completely in control at Immigration Services because I'm not planning to put off this relational lock-down till I reach my menopause. I'm in the full colourful bloom of

my life. It's now or never. I didn't get married just to do the dishes by myself.

The Sorrow of Belgium/ The Heizel tragedy, I couldn't even talk, back then/ Hubo

I'm flying over Kosovo. Above Pristina my whisky neighbour buttons me into a conversation. He's sobered up. 'I'm from Zevegem, and yourself?' he asks. I tell him I have lodgings in Brussels next to the Palace of Justice. 'Ah,' says he 'my wife died as a result of a medical error and not a single lawyer will defend me. The courts sent their rat with the slogan: 'errors are there to be learned from' and 'I'm left in the lurch.' 'Yes sir, that's what they say after every war. About those lurches.' He says: 'The people in my village think I'm a terrorist. The only thing I've ever slammed was my front door and the only thing I've ever thrown was a football. I'm a widower and have only one auntie in Morocco. Last month someone left a turd at my front door. Horse shit, I think. There are stallions at the back of my garden. In the field. My village has a church and a library.'

I have a look around the plane and see everyone is wearing sleep masks. That's to help them sleep better. The terrorist from Zevegem shook my hand. 'Nice to meet you, my name is Alla.' 'Nice to meet you too,' I say. 'I'm a stranger too.'

MeToo/ Boom Kettledrum (beat)/ the Mystic Lamb/ Running, racing, running, raging, running, tearing, stop

My Indian husband works in tourism. We got to know each other a little better on a trip through the backwaters of Kerala, the Venice of India, a state that can keep its head well above water but gets flooded from time to time during the monsoons, much like cellars in Belgium. He is the guide and I'm the tourist. The difference is in the fanny bag. Tourism is travelling to a destination outside your usual environment. For recreational purposes. It's one of the most profitable sectors of the economy. The population lives off fishing and tourism, despite the vegetarian fact that three quarters of the Indian population doesn't eat

meat but even spicier. The cow is holier than Bernadette Soubiroux.

Sister Sourire's suicide/ The Little Castle will be emptied/ The Rabot Towers have already been demolished/ Robbe De Hert RIP/ Armand Pien died in 2003

My husband got to know about Europe when he was eighteen. His father had a wooden raft and he grew up among tourists: the leftie Belgian, the diagonal Pole, the far reaches of Spain, sunburnt Joop, the lotioned Frenchman, the British colonel, the White-Haired Boy From Zichem. He carried them all across the water. He buys his first motor-bike from the tips he gets from kangaroos: a blue Honda with wing mirrors still intact. He takes half of Europe on tours to visit the remains of Portuguese churches painted in white, shipwrecks that used to transport pepper, cardamom and cinnamon. Trotter and Michelin paid less attention to this part of history. Their forwards are only half 'well' written. Slavery is – and I'm plucking these definitions like poppies from Wikipedia, an information channel that's as correct as a police raid on a back door – the condition under which a person is the property of another or is treated as such and as a result has no or cannot exercise their rights. My husband shows me the most southerly point of India where three seas meet. The kangaroos take pictures and put themselves in them.

Do you wear a cap to bed? Yes I don't take it off/ that's a Smurf thing/ Father Abraham is indeed a Dutchman but I was brought up with him

After the European infiltrators, the Russians invaded Kerala. A part of Russia claims its descent from the Vaishnavites, they're the topmost caste who venerate Krishna. That's the blue child with the flute and herder's toes. Krishna was born in prison. He did well for himself and became a God. Every kid does that. Go so far as to get what you want. Get what you want till you turn blue. These reborn Russian psalmers treat the place like it's their own back kitchen.

It happened after the boat trip, during which I once again got to know my husband a little better, under a blanket with a picture of Shiva's blue palate, a cobra in its folds, a trident under my armpits and a tiger at my calves. Together with his two other accomplices, Shiva forms the divine trinity of our universe. That's what my husband whispered to me at the moment they blew the conch shell to sound in the new year. 2017. On that same New Year's Eve 39 people were shot dead and 69 people were injured in a shooting at a nightclub in Istanbul. I chose the right destination.

Train tickets have gone up again/ NV na na na na and the rest is a car park/ colours will keep on shining

They dim the lights over Bosnia. I fall asleep next to Alla, the terrorist from Zevegem. For the first time in the earth's career, there is something that makes everyone equal. Till today the whole world economy has been laid low, if not yet flattened by a single bat. As low as an LP by the Strangers, as flat as an overcooked Hak lentil, as flat as the earth till the day that people stopped denying that truth. The Greeks and the people of Schriek were the first to know. My grandfather didn't fall off the edge of the world but off a ladder.

Leave us a flower/ Jambers, Paul/ Kabas, Juul/ Demarez, Eddy/ Compagny, Vincent/ Museeuw, Johan/ Lafon, Jacky/ At the Seaside, Theatre/ Adamu Semira

They are now planning to land. 'Flight attendants, cabin crew, we are approaching Brussels airport Zaventem. Please take your seats for landing.' Alla shakes me awake. 'Little girl, you have to collapse yourself up,' he says, 'the lights are flashing.' I cover my ears. I don't have any chewing gum left. My eardrums are ready to explode. There's too much pressure. My husband has no idea what's happening between my ears. He is also chewing on a plan: the great escape out of the jungle. My husband doesn't have a birth cert. He doesn't exist. 'Only when you are someone, can you cross the border.' In his case, to do something he's been planning to do for four years: 'bibir la bir bailar bamboleo' and pick

me up in Josaphat Park without getting fined.

Eternit/ the Montfort college/ Alain Remue from the Missing Persons Cell

I'm hovering over the middle of Belgium. The nylon-stockinged stewardesses have buckled themselves into the fold-down mid-aisle seats.

Martine Tanghe has retired/ men know why/ women too

What comes next is too shocking for words.

The Brussels Ring Road is black.

Outside my window, I can see a long chain reaction of exhaust fumes, fog and smoke. It looks like the smoke-screen from the Sound Mix Show 'the tit of the Koekelberg Basilica is on fire,' my rear neighbour shouts out in joy. I tap Alla on the shoulder and ask: 'Are we looking at the same thing?' He says: 'Al Qaida. I'll put my hand in the glaze for that.' The sea of flames spreads out like a jar of pear jelly as far as the NATO, Schuman Square, Law Street, Starbucks. What a sight.

You don't have to believe me, but the Big Bang Theory was invented by a Belgian who studied at the KU Leuven

Things start to beep and flicker in the cockpit. 'Flight attendants, cabin crew. This is your Captain speaking. Because of unexpected circumstances we are not allowed to land in Brussels airport. Please keep your seat-belts fastened.'

Alla begins to finger his tasbih. One hundred wooden beads. Hindus also pray with pearls but call them something else. I have a japa mala somewhere in my fanny pouch and ask: 'Shall we swap?' We're being swung from left to right.

The Marie-Louise dances up an down/ she sails straight through a wild hurricane/ Kiliwatch/ Doel nuclear power station

I can see it all happening through my window. The complete security council stands powerless, watching how the dragon-like hoses try to get this urban conflagration under control. The sweat is running off as far as Wallonia. All treaties and bills ignite above the Belliard tunnel. The Cold War hotter than ever before. The facade of the Federal Parliament looks as black as my first school bag. The Olympic flame an ember in comparison. Notre Dame merely a jest.

Tiktak/ Each episode begins with sheep

The city flees to the suburbs. It looks like a picture from the Bible.

Laken/ Nederoverheembeek/ Sint-Lambrechts Woluwe/ Elsene/ Tervuren Museum

Whole families hand in hand in rapid flight above the jam on the E40.

The E313/ the A12/ E5Mode

My sixth trip to India ends with the greatest fire in European history: Le feu de Dieu in the name of the holi poop and on behalf of the pandomime from the seventh region and our worthy planet and its bull's-eye: Brussels. A city with a rus, a bel, a bus, and a riot in it and many more sans-papiers.

Marc van Ranst on the roof of the Leuven University Hospital

A swarm of drones hovers above Brussels. All new. While the exodus is under way under my seat, the Emirates are forced to find another place to park. The plane skims over my flat land of flan and Christmas log, Back to Oosterdonk, somewhere in between The Burnt Bridge and Breendonk. The unlatched torn-stockinged stewardesses hand out plastic bags against hyperventilation.

Swell, life is so swell
It's no exaggeration what I'm saying.

As long as there's sun and music
The plane begins to shudder.
Dozens of bags are flying over the heads of the passengers.

Cartons of Pall Mall, tubes of Toblerone, litres of Eristoff, boxes of cigars, Ganeshes in blister packing, cashmere pillow-cases and incense, yoga mats, meditation courses, coconuts, coconut trees, bunches of bananas, red chillies, masala powder and finely ground turmeric descend on the seats, heads and cases. The whole plane turns yellow from the turmeric including the stewardesses' nylons and cheeks.

I never saw so many stars in one night

'Ladies and gentlemen, as we start our descent, please make sure your seat-belt is securely fastened and all carry-on luggage is stowed underneath the seat in front of you or in the overhead bins. Please turn off all electronic devices until we are safely parked at the gate. Thank you.'

I hear the wheels shooting out of their sockets under my powdered seat. My TV is still stuck on Germany. Merkel is frozen. The wheels touch down on unknown ground. I fall forward, my head landing on a cashmere pillow-case stuck between the two seats in front of me. The captain jumps on the breaks. All the packaged chicken flies out of the storage bins down the aisle, straight towards the cockpit. Passengers start calling out for mama. I look outside and see a buffalo standing on its hind legs. O Mammy. We've landed in Antwerp Zoo. The left wing is stirring the feed in the zebra's trough. The right wing is in among the parrots. 'Click, click,' they say, 'peep, peep, tut, tut boom, boom.' All my eyes can see is blackness and even my third one can't make out anything either. I follow the stream of passenger meat-burgers and glide down the lining of an inflatable slide in my slim cherry-patterned summer dress and land straight on the shoulders of an expensively dressed

diamond merchant. I tumble over his briefcase and fall straight onto a velvet flea-bitten carpet. 'I daren't look at our Jules. He was covered in fleas and lice and stank.' It's a lion's back. I notice Alla from Zevegem landing in a stork's nest. The whole zoo descends on the packed chicken and devours it greedily: the panthers, the penguins, the Cuban flamingos, the dodos, the buffalos, the herons, the tigers, the wrens, the tree porcupines, the Californian crested quail, the yellow mongoose, the Congo peacocks, the Bali starlings, the Japanese nightingales, Dominican cardinals, the Cape ibises, The Cape vultures, the emperor scorpions, the bamboo hairstreaks, the rock pythons, the poisonous frogs, the Birds of Paradise, the pancake turtles, Zanzibar corals, European crabs, the cabbage whites, the aquatic hazel worms, the carers, the Seychelle gekkos, the visitors, the Colleagues, the white rhinos, the African yellow billed storks, the hops, the pied avocets, the stranded koi, even the starved Princess of Burundi overtakes the African salmon and the giant gourami. They're all fighting over a drumstick. The American Komodo dragons wade in. The black boxes are clenched between their jaws. The kangaroos are in shock stacked up alongside the brown-headed spider monkeys who on their meditation course are now plucking lice from the passengers' hair. An Indian tapir stands looking on with a mouth full of Toblerone.

I grab a hold of the mane of a chipped lion. There's a number in his ear: please pet 797204.

And here I am now: just back from India, newly married on basket slippers in a domed bellows of cages, cold and chips. Talk about culture shock. More than that. Nature shock. It's no exaggeration what I'm saying. There wasn't a feather left of that chicken.

'Ladies and gentlemen, welcome to Antwerp. It's 3.15 pm local time and the temperature outside is 2 degrees. Please check around your seat for any personal belongings you may have brought on board with you. On behalf of Emirate Airlines and the entire crew, I'd like to thank you for joining us on this trip and we are looking forward to seeing you on board again in the near future. We would like to ask you to fill in the statistical survey. We wish you a pleasant stay in Antwerp.'

I wave to Alla, take a swig of Eristoff and head off on the back of lion 797204 with a whiplash and jetlag as heavy as eight times up and back from the Provence to Brussels and together with the rest of totalitarianly bored population of the planet go into quarantine.

ii. the box

The twenty-fifth of August two thousand nineteen. My wedding day. I'm wearing half a hectare of cloth. Pure cotton with South Indian shorts. It was getting swaddlingly complicated right up to my collarbone. I didn't like it at first. That sari. And yet. It is reasonable, as they say. You too would keep your shorts on if you were getting married in the back of beyond in the bush. But I don't have any. All I have are leggings with a print of the setting sun.

I've never been photographed as much as at my wedding. A kangaroo in a sari. We were voted the nicest portraits in Kerala and shared across numerous timelines. All proof for Immigration Services. We get married in our bare feet on a Sunday afternoon under a blazing sun at the Kunnumpara Sree Subramania Swamy temple in Thiruvananthapuram where the Monkey God, Hanuman's footprint is. Hanuman grew to be the size of a mountain and said: 'I'll jump over the sea, it's child's play to me.' He stood on a rock and jumped as far as Sri Lanka. That's a 49 hour journey over the sea. Even Jesus wouldn't have managed that one. My husband is wearing a beard and a skirt. His shirt is as blue as Krishna's cheeks. I have henna tattoos on my hands, two lotus flowers on my lifeline and a swastika in the middle of my mount of Venus. And so, my future has been told. The Nazi's didn't invent that symbol; they looted it, turned it back to front and twisted its origins. The swastika is the holiest of Hindu symbols: the four-armed crossroads of divinity, the geometric mill leading to the highest good and well-being for everyone.

I'm wearing silver anklets. They've got little cat bells on them. That's to make sure I won't be left out. My mother-in-law wraps me in a sari. My sister-in-law plants jasmine in my hair. I get a red dot on my forehead. Like a single measles in the sales. A very long song is sung and people throw flowers. We're loaded into a non-hired jeep and ferried off to the Bhagwan Sri Rajneesh Inn (two stars in the Lonely Planet). We're an attraction on the street.

In Kerala the streets are covered in them: plastic shampoo, juice and water bottles, milk containers and they're not cartons, wheel rims, mango peels, palm leaves, rusty pans, cracked windshields, used sim cards, torn sandals, dead cats, beaten-to-death rats, blenders, telephones, sanitary towels, bicycle tyres, chicken bones, torn-up marriage contracts, soiled cushions, sagging chairs, spectacle frames, miscarriages, cuddly bears, razor-blades, pills, bibles, rags, gas bottles, molted snake hides. Everything is set alight at twilight after Shiva's hours. We eat biryani: chicken without a fork with rice and star anise. I take an ovulationary jump into my honeymoon.

The twenty-fifth of March two thousand and twenty. I'm sitting at my writing desk with a view on the Palace of Justice in Brussels. My husband is seven thousand eight hundred sixty three and a third kilometres further up on Netflix. In the six times I've been with him, the number of our films matches our French kisses. We don't know how that film will turn out in the future: the airports are closed. The embassies as well. Offices are afraid to let anyone in. Nothing is really essential anymore.

Next to my play about my marriage, I also sign on to three property-rental websites: a wee girlie seeks a wee housie for a wee pricie. I'll need a house when my husband arrives. I join yet another Facebook group: SIP. Samenwonen Is Plezant (Living Together is Pleasant). But having shared a toilet bowl with five people all my life, I would prefer to have a kitchen all to myself. Or at least: I'll buy everything double: coffee cup, soup bowl, table mat, chair, toothbrush, pillow-case. I'll get ready to lead a double life: that's what I'm saving up for.

My husband and I call each day. If the connection works. A line of light-years per second between my central heating and his jungle. If a coconut falls there, it will surely shake this Flemish ribbon development. Sometimes the sea is so wild and the waves so high they knock over the parking meters. We thrash about through periods of distance and isolation by not noting things on calendars. That's something we do for funerals and visits to the dentist.

I've had my period sixty-four times since we've met. That's as much blood as an average battlefield. Besides I miss you, I love you, it's too hot, it's too cold and fucking politicians, the only thing we've been saying to each other for four and a half years is: 'just a little more patience.' Hope is for beggars and patience for those waiting in the queue. We miss each other. Not like toothache but like an abscess. Dearly, like crazy.

I can hear something roaring in the kitchen. I get up from my writing desk. Since my return to this zoological mullet full of chicken-scoffers, blinds and curtains, things are going from bad to dismal. There's that 797204 lion lying on the kitchen floor chewing on a hand blender with a mousetrap snapped onto his willy.

I can understand the creature is hungry. There isn't much in the pantry besides a bun and a bunch of parsley. You'd devour the cupboard for less.

I leaf through the world news in the weekend paper in search of my own place in the sun and notice somewhere between a picture of the ice-cap melting and one of a child in a cloud of dust in Beirut, a very tiny small ad. 'Roomy caravan for rent.' That will do me: store everything under the seats and pretend I can leave for Venice at the drop of a hat.

I ring 797204 and make an appointment. For the first time ever they don't ask about my profession. Nowadays, I tell them I'm a tiler instead of theatre artist. Seemingly that's a little more credible, never mind the fact that he doesn't speak Dutch but Malayalam. 'Mayalama, excuse me, what sort of lama? ... I'm sorry madam but the place is already rented.'

The man makes an appointment and I note in my solidarity diary: visit on the 21st of July at twelve 'o clock and then notice under my ashtray, I mean bucket of cinders, in between my doubly folded airplane tickets one of my pieces of evidence for the Foreign Affairs Service and my tax letter, which I've been afraid to open, a folder full of ads. Text 'pamper

weekend' to 6969 and win the suite, including bubbles. I wonder how long the competition will last for.

Quarantine is becoming as elastic as chewing gum. Borders are now only knee high. In contrast to India. That's where my husband has been waiting for so many a lunar cycle for the day when he'll be plucked, like a salsify after liberation day, from the swamp of mosquitos. Over there, nobody can set a foot outside without a valid reason.

'Go to the English medicine,' I tell him.

That counts. The lock on life is prolonged each week like a rail pass. You can see more from my kitchen window even. There I can see the Palace of Justice emergency exit and the justice of the peace's personal smoking terrace.

It's the day of my appointment. The 21st of July. I can't sleep for the nerves. They're screeching though my artery traffic like Dennis Black Magic's pimped cabrio. I'm dreaming about all sorts of scenarios: Should I adopt my husband if he can't get a birth cert? Will they accuse me of incest? If they send me to jail, who will pick him up at the airport? Maybe we should meet up in Bolivia. He can get there without a visa. Can I cut my money in two when he's here? Should I change profession? According to the ting-a-ling-a-linternet, I belong in the lowest income bracket. Worse still. I don't belong anywhere. Theatre gets you applause and attention but no castles. Perhaps I should have gone to Monaco to celebrate New Year's Eve. I wake up and take comfort: I'm filthy rich compared to my husband. I can spend six months in a hotel there on one month's unemployment benefit. Maybe I should spend six months in a hotel over there. At least if the border don't stay closed for five years. I had better get on my bike. Through the back door dynamically.

21st of July. Four hours before my visit.

I decide to put on my sari for this special occasion. It's been a year since I got to know my husband a little better yet again in a thousand and one waiting rooms, under the ceiling ventilators of computerless registration offices to sign our names with pen and stamp in the great book of

arranged love and sham marriage. We seem to sheen. It's a double celebration. A national and international holiday. With the help of an instruction manual on Zalando, I managed to put on my sari by the rule book: three times straight ahead and then take a crooked line. Stick a clip in it and camouflage the folds.

I drink a cup of coffee. Nestlé. Back in the day, Nestlé tested their milk powder not only on me but also on premature babies in India. You can't find any news on that anymore. I'm sitting in the kitchen at something I inherited from my father: the back door from Remi in Leuven on trestles.

His last shopping list is written on it: Duvel, Miracoli, Merci biscuits, apricots, Hello Everyone. I turn on the radio and listen to a message from the king: 'Deayer compamatrioot, tudae wee celebrete the fest of de inna deep end dence of the Belly gique. Let's us poose and aloo an minit of silancers ebucaaz we are so much a impractically beastiful cuntrrie.'

At that moment, I read, amid unwanted messages in my mailbox, a message from the trade union asking if the details of our family are still the same. Is it still the same? I've now become a family. Should I call the tax office and tell them I'm now a family? And do they know that at the local registry office? This nuclear family. Do I have to get married again? Who's going to say yes, then? I can't ask the civil servant to. Just imagine he says no.

I tie the bottom of my sari around my mouth and in keeping with the rules snorkel my way out the door and wink at a picture frame of my grandmother next to the radio. 'Bye, gran-gran.' I've got my bag and my solidarity diary and leave through the back door. There's that horse turd at the front door. I'm not going to step in it. 21st of July an hour before my visit. There's a parade making its way up the street. Police on horseback with gold medals on their chests and ivory blinkers covering their cheeks. Souvenirs from the Congo. The national anthem is being sung in falsetto by thirty castrated urchins all wearing Radio 2 pennants on their ribcages. The minute of silence is hardly over, when I hear in the distance, 'Can't you keep your voices down?' It's a punk wearing

Mephisto shoes, and with him a Belgian sheepdog with a tongue-piercing, who is lobbing sprayed tomatoes from Almería over the wailing wall at the arses of the Gestapo. In a mussel of a moment the rabid punk is apprehended for terrorism and insult to 'the men in blue.'

'We live in a country of free speech,' he shouts out while he is being carted away in a Fiat, 'You can bet your behind on it.' I wander on and follow directions on my Huawei to the address of the caravan: N° 68 Cul de Sac, next door to 'The Universe of Halal', a former Citroën garage run by Harira and Harissa, twins from Geel. That's where the tiramisu is half price on holidays. I can hear whispering behind my back. People for sure. I can hear them asking, 'Why is she walking around in a tablecloth?' I turn around and can only see women staring up at the sky. I get closer and hear the women staring up at the sky. 'They'd wear anything these days.' I turn back again and see our former Prime Minister rolling by immersed in formaldehyde in an aquarium of the brand Aquarium followed by a row of sprayed army tanks. 'That's just fine and that's even better, tie it to your shoelace, a metre and half is the required space.' It's the spokeswoman of the staff of the delegate of the director-general of asylum and immigration with the microphone in her buttonhole who, strapped into her only seat of a bus discarded by De Lijn, dressed up as a bat and followed by thirty unlawfully marching royal children and an alpine horn on a large scale with behind its exhaust-pipe a BNP Paribas trailer pulled by a herd of thoroughbreds driven by a fact checker in a leather jacket, is imitating the pope. Seven Famous Flemings, specially hired for the occasion, are chanting for the separation of table and falafel. There is a team of African goldiggers dancing to 'YMCA' on a float and holding up a crushed head of Leopold. Strange. This is the first time I see this in a national holiday parade. I keep on walking. The bells begin to ring. Twenty-three clapper balls slamming against the bronze bell of Bavaria. Cling. Clang. Clong.

I haven't heard from my husband in three days. He lives in the jungle ten metres away from the sea. The tsunamis can take you away in a single sneaky moment and carry you off to the eternal rice paddies. The Maldives are in the neighbourhood. Other things happen in Flan Pie.

There is something else on the way. A freeze-dried Bench of Aldermen. They're all sitting in their own imitation-plastic ice cube. People are handing out flyers. I pick up a crumbled laundered wad from the sharpened cobblestones and read 'Support the Flemish Ice cube. Grab the carrot and stay healthy. Take part in our raffle and win a high-pressure cleaner.' I get a helpless dose of the giggles. So helpless that I fall out of reality. Everyone just passes me by. So I help myself up by holding on to a substation.

Suddenly I'm startled by a murderous noise. I look up in the sky. There's something hovering above my head: the Holy Trinity. The colours of the Belgian flag calligraphed by the exhaust fumes from a string of newly purchased jet fighters of the Belgian air force, which, at a metre and half distance from each other, are circling like black vultures over the ribbon development, the E40, Bokrijk, the Spar, the freeze-dried Bench of Aldermen, the justice of the peace's dedicated smoking terrace, Immigration Services, the BNP Paribas trailer, the burnt-out Wetstraat, Sint Gillis prison, the Woods of Flanders, because 'that's just fine and that's even better one metre closer to my wedding catheter.'

Behind the Bench of Aldermen, parades an ambulant list of all the sponsors of this military parade. Nestlé once again. I can't read the rest, the letters are too small. They are followed by members of the Diplomatic Corps lying on a four-poster bed covered in leopard skin and fitted out with exclusive winter tyres and opaque glass. There's not more you can say really.

I end up at the centre of the Grote Markt. I almost get trampled by a school of Japanese with selfie sticks. Brussels is beautiful. In between the vanity stick from Tokyo and the lined-up cavalry with golden frontons on their stirrups, my eye is caught by a row of white tents. What does the Red Cross have to do with our independence? It's not because they freed my grandmother that they can take over the whole capital. I come closer and I see, I see: It's a brasserie. The aroma is familiar: Basmati, chervil soup and tahini served seven ways. The world summarized in

ten kitchen tents. I have to eat something. My sugar level is as low as the KBC interest rates. Between the Madagascar tent and the Constantinople stand, I can see a huge pot bubbling away. There's a man with a black moustache stirring it. Freddy Mercury? 'Vol-au-vent à volonté under pressure allez we will, we will manger you, there princess of the universe the show must go on, heaven for everyone vol-au-vent à volonté.'

There's a queue as long as the zeros on the Colruyt family's bank account. The whole of the Brussels Capital Region has descended on Freddy's chicken gravy. Very much queue hopping. I join the line of citizens. 'A little more patience,' a voice whispers from above. Someone taps me on the shoulder. It's Alla. 'I have to carry the masts here,' he says, 'do you still live near the Palace of Justice?' I reply: 'wherever I can and in a caravan soon.' We greet each other. A child says to his father: 'mother call Crime stoppers, those two are standing too close.'

The father replies: 'those foreigners are all the same.' The child asks: 'what's always the same mother?' My belly is growling. I ask Alla how he's doing. He says: 'not the best ever since that pest. Humanity Avenue, which runs under the Brussels ring road, has been resurfaced and they're sending me back to Fez.' He says goodbye. Hug. Slap. Fez. Cough. Alla was sprayed with Hugo Boss. That's Hitler's tailor. He mended his socks for him. 'Freddy's chips are worth their salt and the vol-au-vent's from Kuwait. Much better than Flemish crumb crust,' says Alla. 'They're sponsored by the king,' I say, 'ebucaaz we are so much a impractically beastiful cuntrriie, Alla.' 'Anyway, the best of luck with your life here,' he shouts. 'Maybe we'll meet again in the sky,' I sigh. Our ways part again. Like a pea, a hair, schizophrenia, a globe falling down the stairs. Belgium. I wish you all the best, stranger.

I decide to grab these vol-à-volontés with my forked leek stalks. I already have a tablecloth. All I need is a spoon.

There are two volunteers waiting behind a barrier next to Freddy's tent. One gives me a plastic plate and the other says: 'where can I stamp you?' I say:

'wherever you like but not in my fanny. In the name of the mother, the daughter and the international holiday.' A bobby dressed up as the Thompson twins minus one Thompson is sitting armed and arm in arm with himself behind plexiglass next to the simmering pot. 'Is that a medieval sword you're carrying for the parade,' I ask him politely. 'Your ID Missie.' Damn and blast. My handbag. My handbag is gone. 'I don't have one anymore. I did used to have six birdies but they all escaped.' 'You are not in obedience with the law,' says the Thompson twins minus one twin. 'You can't get any food without ID.' My belly begins to growl even harder. 'Be quiet.' I take a look around to see if I've left my bag somewhere. I did have it with me? Could Alla...

The smell of plasticised chicken reaches my nostrils. It's the same as the stuff on the plane. I think about the turbulence of my marriage. Now, two years after my wedding ceremony, I am standing here in Brussels waiting for a plate of vol-au-vent with puff-pastry from Kuwait, ID-less and bag-less, on my way to a caravan in N° 68 Cul De Sac, next to the Universe of Halal. This wasn't in the marriage contract. The Thompson Twins minus one Thompson says: 'stand to one side Missie ragdoll while I call the patron saint.' 'Freddy can you come.'

In the distance in between the Hardrock Cafe and a restaurant called Cave du Roi, I notice a stray section of the military parade inquiring about the way to the Royal Palace. In fact it's a rented blue bike trailer taken over by a dozen ancient-looking resistance fighters and DJ Maurice de Wilde. They're playing 'Hitler on the spit.' A cover by the Strangers. It's a hit. The trailer is getting closer. I believe that's my history teacher at the wheel. Mister Prosper De Craecker. He looks at me and I can hear him think: 'you're still lost in prehistoric times.'

A Japanese person with a selfie stick glued behind his ear jumps onto the trailer. He calls out to his comrades: 'Can everybody give me a smile please.'

Another tourist cuts in and says: 'I've found a handbag.' He starts swinging it about in the stuffy air of the lowlands of paradise. My

solidarity diary falls out onto the needle and record. It's a hit. Maurice De Wilde gets furious and threatens to drive into the crowd. My Huawei falls out of the tourist's hands and breaks into a thousand pieces on the trailer. The battery lands in the simmering pot. My conjugal chats, pictures of our evening meals, my soup, his sandals, mosquito bites, my chickenpox, new socks, selfies in the night, a view from the train, the station square and the first snow that fell as late as March are all now being dissolved in the stomach of the tenured history teacher. The sim card flies straight down the throat of Mister Prosper De Craecker. All my evidence for Immigrant Services gone off to the Maldives. My future is in smithereens.

Suddenly somewhere between this international skulduggery and my undigested sim card, a box falls from heaven. Good heavens. It lands like a cluster bomb in the middle of the Grote Markt. Chaos breaks loose much like Patrick Haemers's first escape attempt.

The national fire alarm goes off. 'This is not a drill. Please proceed immediately to the exit.'

Everyone wriggles themselves spastically out of the mass of meat and starts jumping hurdles. All the kangaroos crash in all their glory into the rest of Brussels and fly headlong into the selfie sticks and national holiday shirts. Their pouches full of Leonidas pralines, they jump about like fleas on the medieval UNESCO cobblestones.

I stand there petrified like *The Scream* by Munch staring at this assembled *Guernica*. The war is on again.

This is it, the Deluge, the Syndflod – that's what they call it in Sweden – the Apocalypse, the Kali Yuga – that's what they call it in India – Hiroshima mon Amour – *laisse moi d'abord*, يئانألا, all lives matter, don't panic, we'll make it.

Kali Yuga is an era of iniquity ruled over by the demon Kali. She is one of the reincarnations of Vishnu, one of the divine accomplices. Kali has

a long tongue, incisors, is the colour of soot and stinks of mud and cigars.

Is it the aliens, mother? A sniper! Get down! Everyone on the ground! I dive in among the cobblestones.

Then I suddenly remember the holy poop's visit, thirty years ago, when, as an eleven-year-old, I lay there as the eighth part of the stem of the letter P for parallelepipedon. Now wearing a cotton sari and with a couple of slashes on my bum right in the middle of this Battle of the Golden Spurs. A swarm of sulphur sparrows flies over. The Holy Trinity has faded. Those recently purchased fighter jets are long back at the car wash. Only the redness of the sky remains.

Through the smog of my three eyes I can see the population of the world lying with their heads hidden deep in the shameful assumption that a bomb has gone off. A few frightened meat-burger eyes are fixed like cruise missiles on the huge cardboard box in the middle of the Grand Place of Brussels, the settee of my biscuit birthplace. A child says: 'That box came out of the atmosphere, father,' to which the mother replies: 'You've got too vivid an imagination. We're going home. You've got exams tomorrow.'

I look at my watch and it's five to twelve. My visit is in five minutes.

And this is where the third scene begins. Of this adventurous quarantine.

iii. the second landing

The box moves
I stand up
I look at it
the box
is wrapped
taped together
with newspaper
and adhesive tape
I get closer
stop
I see
a headline
painted black
in a language
extra-terrestrial
I get closer
closer to it on
my blue suede shoes
and closer
and bend over
like a sail
like a withered flower
an actor at his wit's end
above the box
of cardboard
I find
a voice in there
hear
I want
to break free
say excuse me
I know
this song, hello
who is there

take me home
says the voice
I ask where is home?
there
to the place
where I belong
it's a song
says the voice
the box breaks open
like a membrane
a vase
a biscuit
my husband
the Monkey God
jumps out of the box
with his visa (050024793)
and a rose
like a cobra from a shawm
a dove from a hat
he places
his foot (his beautiful bare foot)
on the clay
the cobblestone
the garden path
through the heather
a simple village lad
says I
went and sat in a nutshell
in a box
pushed down the knob
and skimmed across
my island at 1000 an hour
through clouds and aerial architecture
above a landscape
by Van Eyck
of grass it was

green and withered
of sand
and motorways
of Ensor
and rain
of bridges
humpbacks
mountains
hard shoulders
and that's how
I crossed
the border
as far as here
in the apron
the heel
the valve
the keyboard
the uncertain grail
the pigeon club
on the map of the world
a milestone
legs and ears
a tail
or a ponytail

Hanuman says,
the Monkey God
can reach any land of milk and honey
I believe I can fly
let's go
honey
I am real
I exist

Duet

I wanna visit the Acropolis
it's not in Schriek or Serskamp; we can go to the Kinepolis.
What about a concentration camp?

I wanna visit Red Square my dear; that's in Russia.
We can buy shoes on the Meir or walk to Sofia.

How far till we reach,
the mountains and the beach; how far to the sea?
Just follow me.

I wanna see Paris by night
near the Atomium.
What do you think of a bullfight or a dolphinarium?

Let's see the house of Don Quixote, dear; there is nothing but a hill;
let's take a room in Lanzarote
or drink a beer in Chernobyl.

How long till we reach
the mountains and the beach; how far to the sea?
Just follow me.

I wanna ski in Barcelona, dear; I only have a bike.
Cut my hair in the Himalayas; are your ready for a hike?

What about taking a tram
or let's try a parapente
dans le port d'Amsterdam,
il y a les marins qui chantent.

How long till we reach
the mountains and the beach; how far to the sea?
just follow me.*

*

Ohm Namah Shivaya + medley of Flamish' songs

Appendix 1.

an abc of belgium

De A12: A motorway along which Breendonk is located.

Den E40: A European motorway that runs from Calais to Kazakhstan.

Aai dan 797204: A song by Will Tura from which the first two letters fell off.

Aan Zee Theater: A theatre festival in Ostend.

De Aarschotstraat: A Brussels street with a lot of neon lights.

De Abdij van Averbode: An abbey that people visit to eat ice cream, etc.

Adamo: a Belgian singer of 'Inch Allah' among other songs.

De Afrikalaan in Gent: An avenue lined with churches and factories in between the docks and the shunting station in Ghent.

Afschaffing van kijk-en luistergeld: The tax on the ownership of a radio or a television was abolished in 2000.

De afvallozingen van't Scheldt: Front page news – 'The Chemicals Company 3M illegally dumps poisonous FBSA in the river Scheldt.'

Agalev: The predecessor of Groen (Green), a political party.

Agnès Pandy: The daughter of a parson from Molenbeek who murdered the six members of her family. She used to work as a volunteer at the library in Knokke-Heist.

De Agusta-affaire: A Belgian criminal case involving corruption in the purchase of Agusta A109 assault helicopters from the Italian company Agusta by the Belgian Air Force in 1988.

Alain Remue van de cel vermiste personen: Head of the service that's involved in tracing and researching alarming disappearances along with all juvenile disappearances.

Den Alma: A student restaurant in Leuven.

An en Eefje: Two girls who were kidnapped by Marc Dutroux after attending a show by the hypnotist Rasti Rostelli.

Extra addition: The Belgian police had Marc Dutroux's home videos on their desk for a year but didn't look at them because they didn't have a video recorder available. One of the videos showed how Dutroux made his secret cellars. If the police had watched the videos they could have saved An and Eefje.

D'Amadezen: Members of Amada: Alle (All) Macht (Power) aan (to) de (the) Arbeiders (Workers).

Anciaux: A Belgian politician.

De anticonceptiepil: The Belgian gynaecologist Ferdinand Peeters laid the foundations for the first, safe anti-conception pill used worldwide.

Anthonyke, ge zijt nen toffe jongen: Anthony de Clerck, the grandson of the West Flemish textile baron Roger de Clerck was kidnapped in 1992. This is the message his mother addressed to him on television.

De antiracismewet: A law that was passed in 1981 that states that all forms of discrimination, exclusion, limitation or preference that are designed to, result in, or may result in the negation, erosion or limitation of the enjoyment or practice on the basis of equality of the rights of the

individual and the fundamental political, economic, social, cultural freedoms in social life are punishable by law.

Het appelseizoen: There's one every year.

Arno: A singer from Ostend.

Artis-Historia: A Belgian publishing house.

Asbest: Asbestos was processed on a massive scale in Belgium.

Asbestos is deadly.

De ASLK: A bank.

Asfalt: Invented by the Belgian chemist Edward J. de Smedt.

't Atomium: A monument in Brussels. It's a construction comprising nine spheres and was built for the 1958 World Fair.

De babbelut: A caramel sweet.

Bakeliet: Synthetic resin invented by Leo Baekeland.

Balthazar Boma: A character from a soap.

Ballekes met krieken: A famous dish. 'Ballekes' are minced meatballs.

Het Ballet van Vlaanderen: A major Flemish cultural institution.

Bavo Claes – de buren dachten dat dat mijn vader was: A newsreader, journalist.

De begoniakwekers van Lochristi: Begonias are a thoroughly Flemish product. Begonia cultivation covers 80 hectares and is mainly located in Lochristi, near Gent.

Het Beiaard Ros: A folkloric horse that alludes to the horse from the saga of The Four Sons of Aymon. It can be visited in Dendermonde.

Bejaardentehuizen: An average of seven per village.

Belgische kazen blijven verbazen: A slogan to promote Belgian cheese.

Big Bill: Belgian blues musician.

De blaa gekoleirden: The police in Flemish dialect.

Blaffeturen en gerdènkes: Shutters and curtains.

Het boerenpaard: A Brabant draft horse of Belgian origin.

Boem Paukeslag: A sound-poem by Paul Van Ostaijen, a Flemish poet.

De Bokkerijders: A folk belief about people and spirits who ride across the skies on goatback. They made a Belgian television programme about it.

Bokrijk: Provincial domain in Limburg. It houses a heritage collection.

Brabant Wallon: Walloon Brabant in French.

De brand in de Innovation: A disaster that happened on May 22, 1967. Two days after the bishoprics of Luik and Hasselt became separated.

Bustel: Brush in dialect.

Capiau: Walter's family name. A TV presenter.

Casterman: A publisher of graphic novels and books for adolescents from Doornik.

Chokkedeizen: Testicles in dialect.

De Chiro: A Flemish youth movement.

De collega's: A television programme from the 70's and 80's.

Colours will keep on turnin: A line from the song 'She goes Nana.'

Vincent Company: The distributor of 'Honey I'm real I exist' among others, and a Belgian footballer of Congolese origin (but written differently).

De Coninck: Herman's family name. Poet and author of 'Who do you love the most, the cat or me?', among other poems.

Content: Pleased in dialect.

De Croo: Herman or Alexander's family name. Both are in politics.

Cuberdons: Cone-shaped sweets from East Flanders, also known as little noses.

Dag Allemaal: A gossip magazine.

Dakloosheid: There are at least 50,000 homeless people in Belgium, of whom 5,000 live permanently on the street.

Da's van de smurfen: The Smurfs are comic-book characters invented by the Belgian comic-strip artists Peyo.

Dehaene: A Belgian politician.

Delphine Lecompte: The best woman poet of Belgium.

Delvaux: A brand of luxury handbags.

Demarez Eddy: A Flemish sports journalist that sometimes forgets to turn off his microphone.

De Demer: A river in Flemish Brabant that flows into the Dijle, the Rupel and the Scheldt, which empties into the North Sea.

Dennis Black Magic: A former Flemish porn producer.

De deo-roller: A Belgian invention.

De deurbel: A Belgian invention.

Devos Lemmens: Belgian brand of sauces, mayonnaises and mustard.

Dixie Dansercour: A Belgian explorer who died in Greenland.

De dioxinecrisis: A Belgian food scandal that came to light in 1999.
Dokter Lecompte: A controversial doctor who was barred from the Medical Association.
Dolce Paola: A song written by Adamo about Princess Paola.
Donaat de Riemaker: A TV presenter.
Drie gewesten: Belgium is divided into them.
Dries Vanlangenhove: The founder of Schild & Vrienden.
De Droomfabriek: A TV programme that fulfilled many a dream.
De Dulle Griet: A painting by Pieter Bruegel the Elder and a Suske and Wiske (Spike and Suzy) comic book.
Duracel: A brand of battery.
Den E40: A European road that runs from Calais as far as Kazakhstan.
De E313: A European motorway.
E5mode: A shop that sells men's and women's clothing. They even have sales during the sales.
Eddy Merckx: A Belgian cyclist.
De eerste sneeuw: A song by Jan De Wilde, a Flemish singer.
Elio Di Rupo: Prime Minister of Belgium from 2011 to 2014.
Elf miljoen of is't al minder ondertussen: The number of inhabitants in Belgium.
Elsene: A Brussels borough. Ixelles in French.
En de rest is parking: Part of the phrase 'Antwerp is the city and the rest is a car park'.
Ensor: A Belgian painter.
De Eternit: For more than a century, Eternit has produced corrugated sheets for the agricultural sector made of cement fibers, which in the past also included asbestos.
Euthanasie: Merciful death. Legalised in Belgium, the Netherlands and Luxemburg.
2 Fabiola: Dance group from the 90's who borrowed their name from queen Fabiola.
Het Fafchamps machinegeweer: The first machine-gun was invented by Toussaint Fafchamps.
De Fanfare van Honger en Dorst: A song sung by Jan de Wilde, a Flemish singer.
Ferdinand Tierenteyn: A brand of mustard.

Filet américain: Finely minced beef.

Flitspalen: An even more common phenomenon.

Frank Deboosere: A weatherman.

De frisco: Chocolate-covered ice cream on a stick. A Belgian invention, by Frans De Wever.

Gaan jullie met die muts naar bed? Ja, die wordt niet afgezet: A line from a children's song.

Gasboetes: These are handed out to people who don't wear a mask in public or are caught phoning at the wheel, for example.

Geert Hoste: you can find this on his website: 'Geert Hoste is Belgium's most successful stand-up comedian and theatre maker.'

Gelle: you in dialect.

You shouldn't believe me but the big bang theory was invented by a Belgian who studied at the university in Leuven.

Gezinsgeweld: It is estimated that one in five women living in Flanders are victims of domestic violence.

Godiva: A brand of chocolates.

Het Gravensteen: A medieval castle in Flanders.

Groenten uit Balen: A play by Walter van den Broeck about a working-class family during a strike at the factory.

Guy Verhofstadt: Belgian Prime Minister from 1999 to 2008.

Guido Gezelle: A twentieth-century poet.

Het Heizeldrama in '87 ik kon toen nog niet spreken: One of the worst disasters in football history. 39 people lost their lives. There are no words to describe it.

De Hiel: That's in Italy. That's in another guide book.

Hij had maar ene poot: The second line of 'Onzen bok is dood.'

Hubo: A DIY chain store.

IJsboerke dat begon allemaal in 1935, toen Staf Janssens met zijn kruiwagen door Tielen ging: A brand of scooped ice cream. Please visit the IJsboerke website for more information about how it began.

De IJzerbedevaart: A yearly pilgrimage in memory of Flemish soldiers who perished during the First World War.

Ik ga ne klinker inzetten: Something you could do in the game show 'The Wheel of Fortune'.

Ik mis je elke dag een beetje meer: A song by Luc Steeno, a Flemish

singer.

In 2003 stierf Armand Pien: In memoriam.

Jambers Paul: Reporter from a Flemish current affairs series.

Het Jampuddingspook: The title of the thirteenth Jommeke (Jeremy) comic-book.

Jef Burm: An actor from Sint-Niklaas.

Jef Nijs: Comic-strip artist, creator of Jommeke (Jeremy).

Jef Vermassen: A well-known lawyer in notorious homicide cases.

Jean Pierre van Rossem: Economist, painter and convicted swindler.

Jules Destrooper: A Belgian biscuit company.

Jupiler: Pilsener beer.

De Kaaien: You can find them in Antwerp, Bruges, Aalst and Brussels.

Kabas Juul: A Flemish folk singer.

't Karnaval van Aalst: There's no end to what they get up to.

De Kasseistampers: The people of Aarschot, a Belgian town, who used to stamp their clogs on the cobblestones to chase thieves away.

Het Kasteel van Gaasbeek: www.kasteelvangaasbeek.be.

De Kennedytunnel: A tunnel under the Scheldt named after J.F. Kennedy.

De kerncentrale van Doel heeft een lek: A nuclear power plant in the port of Antwerp. Nuclear reactor 2 was shut down on the 2nd of July 2021.

'k Ga 't zeggen Walter: Quote from *Het Rad van Fortuin* (The Wheel of Fortune), a television programme from the 90's in which contestants had to guess words.

'k Heb menig blom voor u gelezen en geschonken, en, lijk een bie, met u, er honing uit gedronken maar nooit een uur zoo droef om u, wanneer ik scheiden moste: Lines from 'Dien Avond en Dien Roose' (That Evening and That Rose), a poem by Gezelle.

Het Kiel: That is in Antwerp.

Kiekenfretters: Nickname of people from Brussels.

Kiliwatch: A song by Belgian band The Cousins from 1960.

Kim Clijsters: Kim Antonie Lode Clijsters is a Belgian tennis player.

Kim en Ken: Another Belgian disappearance case in 1994. Kim Heyrman was later found dead but Ken Heyrman is still missing.

Kim de Gelder: 'I've come to ask for information.' That's the trick Kim

De Gelder used precisely 10 years ago to get into Fabeltjesland (Fairy Tale Land), the child day-care centre in Sint-Gillis near Dendermonde. The 20-year-old man stabbed the child-care worker and two children to death.

Kind en Gezin: A Flemish government agency whose purpose is to contribute to the well-being of children and their families.

De kindermoord van Bethlehem: A painting based on a biblical scene by Pieter Brueghel, the sixteenth-century painter.

Het Klein Kasteeltje wordt ontruimd: The oldest and largest asylum centre in Belgium is being shut down.

Het klierkoortsvaccin: This was discovered by a Belgian paediatrician.

De klok een uur verder draaien: This happens once a year at the beginning of summer.

De klok een uur terugdraaien: This happens when winter arrives and that's four and a half hours' difference with India.

Koko Flanel: A Flemish film from the 90's.

De Kongo is van ons: An old student song.

Kommil Foo: Flemish cabaret duo or restaurant in Antwerp.

De Koning Boudewijnstichting: A public service foundation.

Kornijnen: Rabbits in dialect.

De kracht van verandering: A slogan of the NVA, a Flemish nationalist liberal-conservative party.

Kriek Lindemans: A beer made of sour cherries.

De Krook: The Gent municipal library.

Kuifje in Tibet: The twentieth album from the Tin Tin series by the Belgian comic-strip artist, Hergé.

Kwatta: A brand of Flemish chocolate spread.

'k Zag nog nooit zoveel sterren in een nacht: A line from 'Het leven is mooi' (Life is so beautiful).

't Laatste Nieuws: A gossip newspaper.

Laat ons een bloem: A song by Louis Neefs.

Lafon Jacky: A Belgian actress, presenter and singer. From 1991 to 2015 she played the character of Rita Van den Bossche in the TV series 'Familie.'

Laken: A borough in Brussels and a type of cloth.

Het Lakens schaap: A breed of Belgian sheep.

't Lam Gods: A religious polyptych painted by the brothers Hubert and Jan van Eyck, and completed circa 1432.

Het Landjuweel: Theatre festival for amateur theatre.

De Lange Wapper: A giant from Antwerp folktales.

Lenen bij Mevrouw Leemans is lenen bij een vriendin: Slogan of a loans company in Antwerp. You could get cheap mortgages there. Ms Leemans died in 2021.

Leopold Drie: Flemish group from the 90's.

Leo Tindemans: A Belgian politician.

Lernaut en Hauspie: A speech technology company from Ypers that went broke; a huge fraud case was launched against the company in 2007.

Leuven Vlaams Walen buiten: The slogan sung by Flemish students and professors in the struggle to split Leuven university in two, one French-speaking, the other Dutch-speaking.

De lichtekes van Sint Rochus in Aarschot: It's a yearly custom in Aarschot to light up the streets and houses with candles in honour of the patron saint of the city; the custom stems from the promise to spare the inhabitants from the plague.

De Lijn: A Flemish bus company.

Lintbebouwing: A string of houses along the main exit roads with land stretching out behind the houses. Mainly found in Belgium.

Loubna Benaïssa: A Belgian girl of Moroccan origin who was kidnapped on August 5, 1992.

Lucy Loes: A female singer from Ostend.

Manneken Pis: A urinating little fellow on a pedestal in the centre of Brussels. You can get key rings and fridge magnets of him.

Mannen weten waarom: Jupiler slogan. Vrouwen ook: obviously.

Marc van Ranst: A Belgian professor of virology at the Catholic University of Leuven.

De Marie-Louise danst op en neer: A line from 'De Marie-Louise', a song by Bart Kaëll, a Flemish singer.

De Marollen: A Brussels neighbourhood around Vossenplein where there's a daily flea market.

Martine Tanghe gaat op pensioen: Martine Tanghe (Flemish journalist and newsreader) has retired.

Mattetaart: Pastry from Geraardsbergen.
Mayonais: Sauce for chips.
Maurice de Wilde: A Belgian newsreader, investigative journalist and programme maker. Particularly his series about the history of Belgian collaboration caused quite an uproar.
De Mechelse koekoek: A breed of Belgian chickens.
Meester hij hegint weer!: A series that mainly takes place in the classroom of a secondary school where teacher André Buys (Frank Dingenen) taught practically every subject.
Melihoning: Honey from the largest honey producer in the Benelux.
Met zeven aan de tafel: A song by Johan Verminnen, a Flemish singer.
Micha Marah: A female singer of 'love songs,' among others.
De MIVB: Brussels Inter-communal Transport Company.
Moederken: A poem by Guido Gezelle.
Mooi het leven is mooi: A song by Will Tura, a Flemish singer.
Mosselen: Shellfish. In Belgium they are eaten with chips.
MeToo: A movement against sexual misconduct. Thousands of Belgian women speak of their own experience.
Het Monfortcollege: A boarding school in Rotselaar.
Muggenmelk: A Belgian invention.
Museeuw Johan: A former Belgian (road) cyclist and cross-country cyclist. Museeuw had 115 victories, 113 of which were on the road.
Het Museum van Tervuren: A museum full of African imports.
Muug: Tired in dialect.
De Nationale Loterij: A symbol of the fun of responsible gambling.
Natuurpunt: Volunteer association for the protection of nature in Belgium.
Neder-Over-Heembeek: A Brussels borough. The Belgian Museum of Radiology is located there.
Neefs Louis: Singer of 'Laat ons een Bloem' (Leave us a flower).
Ne me quitte pas: A song by Jacques Brel, a Belgian singer.
Nihoul: Belgian businessman and swindler.
Nina in Tokyo: The 21-year-old Nina Derwael performed an almost perfect exercise on the parallel bars and won the gold medal in Tokyo. She also won gold at the 2021 World Championships.
De NMBS: The National Belgian Railway Company.

De Nopri: A department store.

NV na na na na: A fusion of the political party, NVA and the song 'She goes Nana' by the Radios.

Ochtendfiles: A very common phenomenon.

Oh la la la: A song by Arno.

De olifant van Côte d'Or: The logo of Côte d'Or, a brand of chocolate invented in Belgium in 1883. The name refers to the Gold Coast, present-day Ghana, in Africa, where the cocoa beans came from.

Ondineke Bosmans van in de Kapellekensbaan: A character from the book by Louis Paul Boon. Kapellekensbaan (Chapel Road) is two streets down from the house Jordy Brouillard used to live in.

Onzen bok is dood: A Flemish song.

De Oost-kantons niet vergeten: No, they are also part of Belgium.

De organisatie van het Eurovisie Songfestival in '87 die werd gewonnen met het lied 'Hold me now' van Johnny Logan: This edition was held in Brussels.

Ossobolle o: One of the words guessed during The Wheel of Fortune. The correct answer was Isabelle A, a Belgian female singer.

O tinkelende winkelende waterding: The first line from the poem 'Het Schrijverke' by the Flemish priest and poet Guido Gezelle.

De Ourthe: A river in the Ardennes.

De paardenkoetsen in Brugge: These are usually found waiting on the Grote Markt in Bruges. They take tourists on visits through the city. A jaunt costs 20 Euro.

De Parelvissers: A Belgian TV series.

De Paradijsvogels: A Flemish play about the lives of ordinary Flemings reworked for television.

Pensioensparen: Advised by your bank.

Perdolan: A medicine against pain and fever invented by Paul Janssen.

Père Joseph: Cheese.

Petrofina: Belgian oil company founded to control oil-wells received from Germany after World War One.

Plons de gekke kikker: A BRT kiddies programme.

Pralinen: Belgian chocolates.

De Proxy GB: A department store.

De Rabottorens liggen al tegen de grond: A social housing scheme in

the Rabot neighbourhood in Ghent that was demolished. Simon Allemeersch made two theatre performances about the housing scheme.

De recepten van Pascale Naessens: A cookbook. Naessens is the best-selling author in Belgium.

De regenboog: Can be seen every now and then in Belgium.

Reeti, Aartselaar en Kontich: Three Belgian towns.

Reynebeau: Marc's family name. A journalist.

R.I.P. Robbe De Hert: He died on August 24, 2020.

Rizzenabel: Reliable in Flemish dialect.

Rock Werchter: A huge music festival that David Bowie cancelled for in 2004.

De Rode Duivels: Les Diables Rouges or die Roten Teufel is the name of the Belgian soccer team.

Rodenbach: A brand of beer from Roeselare.

Rolschaatsen: A Belgian invention.

Roularta: Multi-media company that runs more than forty newspapers and magazines.

De Roze Balletten: The name of a series of alleged drugs and sex parties in the late seventies in Belgium, involving prominent high-ranking officials and minors.

Sabena: The Belgian national airline company that was declared bankrupt in 2001.

Sandra Kim: The singer of 'J'aime la vie.' She won the Eurovision Song Contest with it when she was only thirteen years old.

Schabernakel: Body in Flemish dialect.

Schild en Vrienden: An extreme-right conservative Flemish nationalist youth movement that was founded in 2017 to conduct meta-politics, or so they say.

Schorseneren: A type of winter root vegetable of the dandelion family. Also available in tins.

Semira Adamu: A Nigerian women who sought political asylum in Belgium. She was forcefully repatriated several times. During her sixth repatriation in 1998, she resisted heavily by singing and screaming. Two police officers used the pillow method. She collapsed into a coma and died.

Sinaai: A village in East Flanders.

Sint Dimpna: The patron saint of the Belgian town of Geel.

Sint-Lambrechts Woluwe: A Brussels borough. The garden of medicinal plants is located there.

De Sint-Romboutstoren: The main church of the arch-diocese is in Mechelen.

De Skieven Architek: A café in the Marollen.

De sloping van Mini Europa: Mini Europe is a miniature park next to the Atomium, which has applied for a demolition permit.

S.O.S Piet: A TV cooking programme.

De sossen en de saucisse: Socialists and sausages.

De Spar: A department store.

Speculaaspasta: Cookie dough spread. In Belgium alone, Lotus realised a turnover of more than 10 million euros.

Het Sportpaleis: A huge venue in Antwerp.

De Standaard Boekhandel: Belgian chain of stores that sell books but also win-for-life scratch cards.

Stassano: A dairy products company.

De steenkoolmijn: There are a number of coal mines in Belgium.

Stemplicht: The obligation of Belgian citizens to vote in elections.

Het strand van Oostende: A part of the Belgian coast or a song by the Flemish singer Louis Neefs.

Taloore: Plate in dialect.

Tars Lootens: A Belgian pianist and composer.

Tetten: Breasts in dialect.

Terreire: 'You bet.'

De terril in Genk: Really worth visiting.

De Tervuurse Herder: These dogs shouldn't be combed or brushed too much.

Tien om te zien: A music programme. Now being rerun.

Tiense suiker: Sugar manufactured in Tienen.

Tiktak: A Belgian children's programme from the 1980s.

Tobback: A Belgian politician.

Tom van Grieken: A Flemish nationalist politician.

Toots Thielemans: A Belgian jazz musician, who, next to being a guitarist and harmonica player, also achieved fame as a virtuoso

whistler.

Trappist: Beer brewed by the Order of Cistercians.

De treintickets zijn weeral opgeslagen: Four euros in three years.

Den Unic: A department store.

Vader Abraham is wel een Hollander, maar ik ben daarmee opgegroeid: No further explanation.

Vanden Boeynants: Prime Minister of Belgium in the 1960s.

Van Eyck: Swimming pool in Gent.

Vanhool: Belgian family company that constructs buses, tour buses, trailers and gas containers.

Het Verdriet van België: A novel by Hugo Claus, a Belgian writer.

De Vlaamse reus: A breed of Belgian rabbits.

Vleesklak: Baldy head in dialect.

VTM kleurt je dag: The slogan of the largest commercial TV channel in Belgium.

Wachtlijsten: Which annoy many.

Waterzooi: A dish with leek and celery stalks.

Weinig armen vergeleken met India: No explanation given.

Welle: We in dialect.

West-Vlaams: The dialect spoken in West Flanders.

Willy Sommers: A Flemish singer who had a hit with 'Like a lion in a cage,' among others.

Witloof: Chicory. A leaf vegetable.

Een witte camionette: A symbol of kidnapped children.

De witte mars: A demonstration that took place on October 20, 1996 in Brussels after the Dutroux case came to light.

De Witte van Zichem: A Flemish film by Robbe De Hert, a Flemish film director.

Zaterdag is't krapoelekesdag: A song by KIA, a hip-hop group from Aarschot.

De Zeevaartschool: In Antwerp and Ostend. You can study to be a sailor there.

Ze gaat dwars door de woeste orkaan: Another line from 'De Marie-Louise.'

Zelfgemaakte kaaskroketten: Eaten by many a Belgian.

De zelfmoord van Soeur Sourire: A Belgian nun who wrote songs. She

took an overdose of sleeping-pills together with her girlfriend.

De Zenne: The river that runs under Brussels and is polluted by a lot of industrial and household waste water.

Het Zennegat: A place in Mechelen where several waterways converge.

De ziekenkas: Everyone is a member.

Het Zoniënwood: A large forest in Brussels.

Zondag Josdag: A television programme from the 90's.

De Zotte Morgen: A song by Zjef Vanuytsel, a Belgian cabaret singer.

Zwarte Jef: He used to sell aniseed sweets on the Grote Markt in Antwerp.

Zwarte Lola: 1970s female singer.

Appendix 2.

A fallen poem.

THE LION'S FORAY

When full saddle on a grassy mat
I then took off
In summer dress and floppy hat
on my way to my bridal send-off

When we trotted a line
Past fields, canals, and bicycle lanes
My ponytail was all entwined
With that creature's mane

When I was no longer awake
Near Breendonk exit seventeen
Curled up like a Barbary ape
A caterpillar, a cub, a sardine

When we cantered full belt
Past freight lorries with ease

The lion gave me a bear's pelt
With which to warm my knees

When a rain soaked south wester
Cutting through tooth and hairband
over tar and gravel did tear
Across this flattened land

*My la la land
Of lace and flan*

When through pools we walked
More akin to a plodding mare
On past prefab corn stalks
And the Atomium's eleventh sphere

When the lights jumped to red
And we zipped right on through
Like a jetfighter thoroughbred
To distant sirens, lights flashing blue

When the members of the Flemish court
Saw the lion all easy and free
They tripped over their royal sport
pumps, fell over into a witlof sea

When in Laken we arrived
To walls of an empty castle
The infantry on us they spied
And the MC looked quite bedazzled

No one had ever seen
Such a jarring display
A girl propped behind a lion's ears
On a stage all trimmed for the play

*My la la la land
Of lace and flan*

When we ended up in the capital
completely soaked with rain
To trade union strikes, shopping malls
Derelicts, carless streets and trains

When on arriving home
I slid down from my lion carrier
in a high-pressure zone I'd been flashed
Windblown from gates to barriers

When the mosque of the street
Called me to prayer
I did what then was meet
And turned my hands into a square

When I then turned to the creature
kneeled at his claws without tarry
I asked him 'O hairy specter
Am I really going to marry'

The spirit then glanced, most proud,
From roof tiles back to recess
And began to roar out loud
'Oh how flat this whole country is'

*My la la la
Of choco la*

Art. 27 uit de grondwet.

Belgen hebben het recht van vereniging; dit recht kan niet aan enige preventieve maatregel worden onderworpen.

Ieder heeft een verhaal
Dat van hem is niet dat van haar
Het zijne is het zijne
En of het waar is of niet
Maar dit dit is het mijne

Dit is een theaterstuk dat gaat over
mijn huwelijk. Ik zal weleens uitwijken
maar ik hou het simpel en bij de feiten.

i. de eerste landing

My name is Barbara. That's a Greek catholic name which means stranger. My second name is Claes. Claes is together with Willems, Peeters, Jansens, Maes, Jacobs and Mertens the most common name in Flanders.

Dit is het begin van mijn onverzonnen trouwrelaas.

Na mijn eerste zinnen besluit ik in het Nederlands verder te gaan. Ik zie het nut er niet van in. Van een andere taal. I don't see the nut. From another language. Ik woon per slot van bill in de Flaantaart van Europa.

Op 11 maart 2020 keer ik terug van India naar België. Een afstand van zeventuizend achthonderd drieënzestig komma een tert kilometer uit elkaar. Dat is acht keer de Provence op en af. Op datzelfde moment breekt het coronavirus zich uit in de wereld. Het is een virus dat zich zo snel verspreidt als een roddel op school. De dag dat ik thuis arriveer, met vertraging omdat vele vluchten worden afgeschaft, zoals de diesel en woonbonus, ook al heb ik op dat moment geen huis, worden er toestanden afgekondigd door de regeringen van de wereld om de roddel tegen te gaan. Alle cafés, restaurants, scholen gaan dicht, grenzen sluiten, theaterstukken en concerten worden afgelast en er wordt iedereen gevraagd zoveel mogelijk thuis te blijven, om niet bij elkaar op bezoek te gaan, u niet te groeperen, dus al zeker niet te protesteren, uw burens niet aan te raken, online te werken, elke deurklink te ontsmetten. Reizen is uitgesloten. Uw geliefde zien dus ook.

Op het vliegtuig denk ik na over de eerste scène van dit theaterstuk. Ik begin te schrijven onder turbulentie boven Bagdad, een stad waar een dag en een bad inzit. De dood en dada. Dood betekent dat je iets achterlaat. In mijn geval iemand. Ik ben getrouwd met een Indiër zonder visum noch geboorteakte.

Ik krijg een warme serviette met een pincet aangereikt, plastic verpakte koptelefoontjes en een zakje Arabische pindanoten. Ik zit aan het raam bij de nooduitgang. Ik blaas mijn neksteunkussen op en voel of het werkt.

Ik vlieg terug in de tijd, van Azië naar Europa. Tijd verandert als je op verschillende wereldfronten zit. Het hangt van de positie van de evenaar af. Tijd wordt ingehaald en vertraagd door vliegtuigen. Dat zijn dingen die in de lucht vliegen. Met vleugels kerosine, verpakt kieken en zuurstofmaskers. Als het donker wordt aan de ene kant van de evenaar is het aan de andere kant nog licht.

Het is mijn zesde reis naar India op drie jaar tijd. Heen en terug. Dat is twaalf keer vliegen in totaal. Twaalf is het getal van apostelen, de perfectie, de dierenriem, de sterren op de Europese vlag en de hoogste tijdsaanduiding. Er klinkt in India overal muziek op de straten. Vanuit tempels, huizen en moskeeën. Dag en nacht. De mensen steken wierook aan en zetten olielampen buiten. Ze herdenken er meer dan dertig miljoen goden. Vaak zitten die ingekleurd als kleermakers halfnaakt op een dier. Ze herdenken goden zoals wij rampen.

Omdat we toch zoveel mogelijk binnen moeten blijven nadat ik thuis ben, ook al heb ik op dat moment geen huis, schrijf ik verder aan mijn toneelstuk. In quarantaine. Quarantaine komt van veertig dagen in het Italiaans. Het begon allemaal met de pest.

Dit is mijn eerste theaterstuk na drie jaar. Ik zal vertellen waarom het zolang heeft geduurd.

Mijn grootouders zijn afkomstig van Schriek. Schriek lijkt op Griekenland. Griekenland ligt aan de onderkant van Europa. Het is het land van Demis Roussos. Mijn opa was een patattenboer. Hij viel van de rand en vertrok naar de Malledieven. Mijn grootmoeder is behandeld tegen een depressie met elektroshocks. Haar hersenen vielen uit en ze volgde uiteindelijk mijn grootvader op zijn eeuwig verlof. Elektroshocks zijn dezelfde als die van de doodstraf. Het enige verschil is dat ze daar een spons op uw hoofd leggen. Schriek ligt naast Tremelo. Dat is het dorp van Pater Damiaan. Dat is die van het christendom. In 1994 komt de paus op bezoek in Tremelo omdat Pater Damiaan heilig wordt verklaard. We deden dagelijks een grote repetitie: honderd onbewogen kinderlichamen lagen op de grond om in alle mogelijke bochten letters te vormen. Ik ben één achtste van de steel van de letter P. Vanuit de lucht kon je lezen: Welcome holi poowp amen. Ze hadden een helikopter gehuurd en het leger ingeschakeld. Ik ben op dat moment elf jaar. Elf. Een sprookjesfiguur, het meestergetal van de dwazen en de afkorting van Earth Liberation Front. Het bezoek wordt gecancelled omdat de holi poep uitschuift in zijn bad omwille van een zeep. Mijn ouders verhuizen van Schriek naar een ander onbelangrijk Vlaams dorp. Ik ben geboren

en gedoopt in Rotselaar. Dat is een dorp met een kerk en een bibliotheek. Dat zijn boeken en verdiepen. De geschiedenis in een gebouw vastgelegd. Mijn zus ligt daar begraven in de grond met twee bestraalde bollen in haar hoofd. Ze kreeg tumoren tussen haar oren in plaats van borsten en een diploma. Ik heb haar gekend tot haar twaalf, dat getal van de hoogste tijdsaanduiding. Tot ze niet meer kon spreken en toen scheidden onze wegen. Ze vertrok naar de Malledieven. In Rotselaar daar staat het huis waar ik opgroeide de eerste acht jaar van mijn leven. Een huis met een hele grote tuin. Er stonden paarden in de wei. En een ezel. Er was een vijver en in de zomer vingen we sprinkhanen in een plastieke doos van IJsboerke. Die kwamen nog leveren aan huis. We hadden keuze tussen twee smaken: mokka en vanille. Bol.com bestond nog niet.

Welkom in mijn biografie.

Ik doe zesendertig jaar geleden mijn intrede via de keizersnede. Dat is de directe nood- en ondergang naar deze planeet. Ik word achter plexiglas gelegd in plaats van aan de Dolotieten van mijn moeder. Nestlé werd in die tijd gepromoot en verkozen boven eigen teelt. Nestlé produceert oploskoffie, bronwater – van welke bron die ook mag komen –, bouillon, ijs, chocolademelk, chocolade zelf, pasta, muesli, melkderivaten, babyvoedsel, farmaceutische producten. In 2016 realiseert Nestlé een omzet van bijna 90 miljard. Ik realiseer mee die omzet al vanaf mijn geboorte. Ik lig op kamer min-één op anderhalve meter afstand van mijn moeder. Er is nog niet eens sprake van een virus. Ik ben de jongste uit een nest vrouwelijke sprinkhanen. Ik sta gegenereerd bij de gemeente als een mens. Met mijn geboorteakte kan ik tot op de minuut bewijzen dat ik besta. Dat ik echt ben want ik ben aan de enkelband gelegd op een woensdag om veertien minuten na elf op negentien oktober in het jaar drieëntachtig, het jaar dat Klaus Barbie in Bolivia wordt gearresteerd. Barbie was bij de Gestapo en zette 44 Joodse kinderen op transport naar de Malledieven. Ik sta in de sterren gemarkeerd als een Weegschaal. Dat is het symbool van gerechtigheid. Het sneeuwt die dag maar ik heb nog geen wanten.

Het land waar ik door twee steriele linkse handschoenen word

binnengesmokkeld heet België. België komt volgens tingelingelinternet van de blaasbalg. Bheghe is een woord uit een hele oude taal en betekent zwellen. Zoals verdronkenen en springkastelen. Belgen is Middelnederlands voor kwaad maken. De Belgae waren dikmakers want ze bliezen zich op om er groter en angstaanjagender uit te zien en zo hun vijanden te intimideren.

Deze blaasbalg, een prop in de Europese (tel)oorgang, ligt als ik mij niet vergis tussen het land van klompen, tulpen en Snelle Jelle, het land van Chaumes en chauvinisme, Wallonië, Shwartzwaldkliniek, de Centrale Bank van Luxemburg en d'Ardenen: dat zijn veel bomen vooral dennen. Je kan daar ook gaan kajakken. België heeft een kustlijn zo lang als de zizi van Macron. Daar fiets je in een uurke door.

In de turbulente zone boven Bagdad vraag ik mij in volle verwondering af in wat voor een Flaantaart ik eigenlijk gedepoteerd ben. Ik denk na en zet het even op een rij.

Lintbebouwing/ de E40/ Bokrijk/ de Spar/ de Kasseistampers/ Kind en Gezin/ Willy Sommers/ Leopold Drie/ Jef Nijs/ het Sportpaleis/ Vanhool/ het strand van Oostende/ melihoning/ de IJzerbedevaart/ de steenkoolmijn/ schorseneren/ de Zeevaartschool/ Jupiler/ VTM kleurt je dag/ de Parelvisser/ Sabena/ dokter Lecompte/ mayonais/ Delphine Lecompte/ de Nopri/ de Proxy GB/ witloof/ de Kongo is van ons/ mattetaart/ Rodenbach/ het boerenpaard/ de Rode Duivels/ pralinen/ Godiva/ Kuifje in Tibet/ de Ourthe/ de Demer/ de Zenne/ (de afvallozingen in) 't Scheld/ dakloosheid/ gezinsgeweld/ Manneken Pis/ Groenten uit Balen/ Jef Vermassen/ ochtendfiles/ flietspalen/ Dag Allemaal/ 't Laatste Nieuws/ de brand in de Innovation (dat was in mei '67 toen 't bisdom van Luik gesplitst werd met dat van Hasselt)/ de sossen en de saucisse/ Petrofina/ Brabant Wallon/ Plons de gekke kikker/ Elio Di Rupo/ het Landjuweel/ wachtlijsten/ Rock Werchter/ bejaardentehuizen/ Big Bill/ speculaaspasta/ ik ben Lola zwarte Lola uit de striptease bar

Leg dat maar is uit als uw lief in India woont.

In december 2016 wil ik oudjaar vieren op een warm strand. Terwijl er een blaasbalgdepressie over het land trekt boek ik, zonder uitgever, op hetzelfde moment dat er een bom valt op de Sint-Marcuskathedraal in Caïro, het goedkoopste ticket dat ik kan vinden naar een bestemming die ver is van mijn bed. Dat is de reden van mijn vertrek: een vitamine D tekort. Ik wil in een hut op een tropisch strand mijn Spaans studeren. Ik studeerde toen tijdelijk Spaans maar ik kom niet verder dan 'bibir la bir bailar bamboleo'. Met één vingerafdruk betaal ik, nadat ik blindelings alle voorwaarden heb goedgekeurd, virtueel een zetel aan de nooduitgang van Emirate Airlines. Allemaal met mijn iPad.

Ik weet niet exact wat ik heb goedgekeurd.

Ik had nooit een droom naar India te gaan. Toch is hij uitgekomen. Vrienden zeggen mij 'pas op voor uw darmen' en 'je bent een vrouw wees voorzichtig.' Ik sta namelijk naast mens ook als vrouw geregistreerd in de boeken van mijn Vlaamse gemeente. Want tot op vandaag bezit ik nog steeds twee pluspunten en een diepgang tussen mijn duet benige soepstengels met een kortwiekte Gazastroom. Dit is de reden dat ik op de derde dag van mijn aankomst in Kerala, de zuidelijke staat van India waar de apengod Hanuman zijn voetafdruk te vinden is – ik zal daar later op terugkomen op die afdruk –, mijn man leer kennen. Hij zit op een trap aan de bushalte van een dorp aan zee. Mijn man. Niet de apengod. Hij draagt twee telefoons in zijn handen en een T-shirt met de Amerikaanse vlag. Ik zie eruit als een raszuivere toerist: wit met een online geleverde buideltas op basketsloefkes en een pepperspray onder mijne majot gevoefeld. Een kangoeroe van de Westerse wereld. Hij vraagt of ik een kamer zoek. Ik zeg 'nee ik zoek het strand.' Hij wijst mij de weg. Ik stap met mijn reflecterend maagdelijk witte voeten recht in de scharen van een Indiase krab. Nondebil. 'Excuse me madam can I help you.' Hij legt mijn Vlaamse sokkels tegen zijn Amerikaanse vlag en smeert drie lepels kokosolie op de wonde. Hij vraagt opnieuw of ik een kamer zoek. Ik zeg 'ja en rap. Ik heb een solar stroke.' Hij brengt mij naar een familie. Kinderen, grootouders, schoonzonen en -dochters zitten doorgaans onder één dezelfde ventilator. Ze verhuren

kangoeroekamers aan nieuwsgierige reizigers en verdienen meer dan de plaatselijke rioolgravers. Ik krijg de kamer naast de keuken. Gefrituurde bloemkool dwaalt tot in mijn in Vietnam gemaakte pyjama. Achter de ruiten van satijn ligt het lot van miljoenen kinderen. Ik ontwaak in mijn vakantiefilm op de soundtrack van 'O tinkelende winkelende waterding.'

Een meisje van twee met een zwart kabotseken aan draagt zilveren enkelbanden aan haar voeten. Er hangen kattedelletjes aan. Dat is om uw kind niet kwijt te geraken. Ik begin daar een nieuw hoofdstuk. Alsof wij in hoofdstukken moeten spreken. We zijn nog niet genoeg onderverdeeld.

De dioxinecrisis/ Belgische kazen blijven verbazen/ de ASLK/ Duracel/ het Gravensteen/ de Aarschotstraat/ Donaat de Riemaker/ Delvaux/ Stassano/ Koko Flanel/ pensioensparen/ Tien om te zien/ Devos Lemmens/ den Unic/ Balthazar Boma/ Artis-Historia/ Tobback

Ondertussen hang ik boven Aleppo. De turbulentie is voorbij en we mogen weer vrij rondlopen. De stewardessen komen langs met een kar op wielen. Ik krijg ingepakt kieken met een ingepakte patat, ingepakte rijstpap, ingepakt water met ingepakte druiven en ingepakt bestek met een papieren serviette die is ingepakt.

Ik ga vervolgens een grote boodschap midden op de Turkse grens leggen. Bevroren. Dat is van die Arabische pindanoten. De kwatta vliegt met de snelheid van een onversleten torpedo recht in de ruïnes en restanten van de opgeblazen scholen en bibliotheken. Inshallah. We hebben er niks mee te maken maar we kakken wel op hun kop. De woestijn ligt vol landmijnen en toeristendrollen.

De geschiedenis van België.

Ik ben die vergeten. Gans. Ich hab est nicht gewusst. Daar kan ik me nog iets van herinneren. Gij zijt in in de oertijd blijven hangen. Met deze zin heeft mijn leraar geschiedenis, Meneer Prosper De Craecker, mij uit zijn lessen verbannen en vanaf toen ben ik zelf geschiedenis beginnen schrijven.

Meester hij begint weer/ Tiense suiker/ An en Eefje/ Kim en Ken/
Kim Clijsters/ Kim De Gelder/ asbest/ Sandra Kim/ Ferdinand
Tierenteyn/ 't karnaval van Aalst/ de ziekenkas/ Onzen bok is dood/
zelfgemaakte kaaskroketten/ hij had maar ene poot/ Frank
Deboosere/ de Droomfabriek

Nu, twintig jaar na dit klassenverbod, surf ik naar www.Belgium.be en lees: 'België is een gastvrij land.' Had ik dat toen geweten dan had ik een argument. Tegen Meneer Prosper de Craecker die mij uit zijn lessen had verbannen en zei dat ik in de oertijd ben blijven hangen en mij doorverwees naar de gang waar ik verder mocht gaan schilderen. Ze zeggen ook: 'Migranten uit verschillende landen hebben zich hier gevestigd. En in alle tijden hebben belangrijke persoonlijkheden en intellectuelen er een toevluchtsoord gevonden, zoals Karl Marx, Victor Hugo, Alexandre Dumas, Charles Baudelaire, Auguste Rodin.' Allemaal blanke mannen in een floeren broek met een tabakssnor en opgetrokken kousen. Die lessen zat ik op de gang. Ik lees verder: 'België is een multiculturele maatschappij gebaseerd op verdraagzaamheid.'

En dat voor het land met de langste files.

Het appelseizoen/ West-Vlaams/ taloore/ bustel/ tetten/ welle/ gelle/
muug/ kornijnen/ de terril in Genk/ Agnès Pandy (die werkt nu als
vrijwilligster in de bibliotheek van Knokke-Heist)/ euthanasie/ de
organisatie van het Eurovisie Songfestival in '87 die werd gewonnen
met het lied 'Hold me now' van Johnny Logan/ waterzooi/ Ik mis je
elke dag een beetje meer/ Leuven Vlaams Walen Buiten/ Micha
Marah/ Lenen bij Mevrouw Leemans is lenen bij een vriendin/ Lenen
bij Mevrouw Leemans was lenen bij een vriendin

Negen jaar geleden heb ik mijn groottante, de zus van mijn
grootmoeder, de andere dan die van de elektroshocks, geïnterviewd
over haar rol in de Tweede Wereldoorlog – die van de enige thuisblijver
–, nadat ze haar zus, mijn latere grootmoeder, en haar ouders uit hun

bed kwamen halen met fabelachtige scepters en karabijnen, en dat was geen speelgoed, om hen vervolgens naar de concentratiekampen af te voeren. Een man uit het dorp had hen verklikt omdat ze Engelse en Amerikaanse piloten verstopten in de kast. Die piloten verstopten was een daad van verzet. Verzet tegen die kwiebus met z'n blès achtersteführen. Voor degenen die zich Lifeline nog herinneren: dat is het verhaal van één van die piloten van in mijn grootmoeder haar kast. BBC is met dit idee gaan lopen. Iets wat wel meer gebeurt met ideeën. Toen al hadden ze kliksystemen.

Mijn grootmoeder heeft nooit tot weinig verteld over wat ze daar heeft meegemaakt, op kamp in Duitsland, maar uit stilte valt altijd veel af te leiden. Mijn groottante, die een feest gaf voor haar honderdste verjaardag, terwijl ik aan de andere kant van de wereld mijn trouwkleren aan 't kiezen was, werd tot op de dag van gisteren nog altijd als een pestlijder in quarantaine gehouden in een oververhit bejaardentehuis met sloten op de ramen en een flatscreen breder dan de Sixtijnse Kapel. Ze was vergeetachtig geworden van teveel te weten. Zij zat op een gesloten afdeling. De deur die bleef daar dicht. Je zou voor meer de realiteit alarmeren. Ze beschrijft tijdens het interview het weerzien met haar zus, mijn grootmoeder dus, en haar ouders, wanneer ze in het jaar 1945, twee jaar voor India onafhankelijk werd, vanuit die kampen voor de deur werden afgezet. De draadloze telefoon bestond nog niet, laat staan de vaste. Niemand wist van het bestaan van die kampen. Alle franken zijn later gevallen, samen met de muren en de frank zelf. Dat is een lijn die zich vandaag doortrekt: dingen dringen pas echt door als ze her- of achterhaald worden. Mijn groottante vertelde:

'Da was mei Onzeniejer – Heimelvoat. Dan aa ze e telefonneke gedoan oem te zéeje dat onze pa asstrië nor oës ging koome. Ik no ons bomma, dij woënde twieë hoëzze voedder achter d'oechel: 'Bomma, onze pa komt asstrië nor oës.' En dan stonne waaele oon de voordeu te wachte en dan stopte doo nen taxi en ons bomma zaa: 'Ik teir no onze Jules ni lette want daane (n)es geblesseit on zaaine kop.' Onze pa, daane (n)aa een vliegeniersmoets oep en aë aa dei eeverechs oepgedoan, da was zoewe precies dattem

verbonne was me zenne kop. Kweddele dat daan oan aa. Daane zat vol loëze en vol vliege. Waele tiste daane ni in oës aave. Daane was verdistruweit van de vloeë en daane stoenk. En dan es onze noenkel Jef gekome. Waeile naa in onzen hof een klaan seir, wo da me legumme in kwiekte, en dan haat em dei seir werrem gemokt en onze noenkel Jef aa onze pa in de seir goon wasse. Van ons ma wiste waele niks. En dan wier Aline afgeroepe in den radijoo, da z'in Zweide was. Iënege doage ternoo stopte er nen ottau van 't Roeët Kroës en do zat ons ma oep en dei riep oep maë oët de vinster en ik kinde dei nit. Da was nen ottau vol mei van dij vraave mei streipekliëre oon en ik paasde 'ja, waë es naa ons ma.' En dei kroop doo achter oët, joa kind da vergeite kik vanzeleive ni, da was zoeë e klaa mooger geromte, da was pertègg een goei dikke vraa ons ma, en oon eur toal kende kik ze.'

Vertel mij nog eens dat ik in de oertijd ben blijven steken, Prosper De Craecker, alsof ik niks ken van de geschiedenis. Ze moesten opnieuw leren eten.

Stoofvleessaus/ Cuberdons/ Natuurpunt/ Bavo Claes – de burendachten dat dat mijn vader was/ Casterman/ de Standaard Boekhandel/ de MIVB/ Roularta/ Dehaene/ Père Joseph/ de Abdij van Averbode/ IJsboerke dat begon allemaal in 1935, toen Staf Janssens met zijn kruiwagen door Tielen ging/ de eerste sneeuw/ weinig armen vergeleken met India/ Oh la la la/ Bakeliet/ 2 Fabiola/ Jean Pierre van Rossem/ Kriek Lindemans/ Leo Tindemans/ De Kennedytunnel/ Lucy Loes/ Lernaut en Hauspie

Er is iemand die mij de vraag stelt wanneer ik zeg dat mijn man in India woont: 'waarom ga je het zo ver zoeken.' Ze hebben dat destijds ook aan Columbus gevraagd voor hij de wereld ontdekte. Er is iemand die me zegt dat vakantieliefdes overgaan. Maar liefde dat is geen verkoudheid. Dat is sterker dan uw vakantie. Er is iemand die denkt dat ik mij verplicht zal moeten bekeren. Dat heb ik allang, sinds de dag dat ik een week zwaarverkouden een bijna-doodservaring overleefde, na het wachten op het asfalt door de wind door de regen dwars door alles

heen als één achtste deel van de steel van de letter P van potloodslijper op de holi poep die maar niet kwam opdagen omdat zijn zeep glad was. Ik had het zwaar vlaggen en de poep ons goed liggen. Ik ben sinds die dag nooit meer katholiek gebleven.

Mijn man is geboren in augustus, veertien maanden voor mijn opaardebestelling. Augustus is op een keizer na de planetaire beslissing onder het teken van de Leeuw. De leeuw is naast koning en een tekenfilm het symbool van onze vlag. Diezelfde vlag wordt gedragen bij vergaderingen van Schild en Vrienden, een vereniging die Vlaanderen veel beter kan verkopen dan ik. Ik ben niet van alle markten thuis maar mocht ik het voor het zeggen hebben dan had ik heel onze lint-bebouwing allang in het blauw en groen geschilderd – inclusief de tenu van Dries Vanlangenhove – want van kleur is er buiten onze vlag niet echt sprake in deze Flaantaart. Vandaar dat het lang duurt om mijn lief te overhalen naar hier. De foto's die ik hem stuur zien voornamelijk grijs. Ik doe dat niet expres. Het gebeurt gewoon. Dat brengt hem natuurlijk niet direct op ideeën. Naast het onuitwijkbare feit dat hij papieren en een geboorteakte nodig heeft om te landen in deze Europese speculaaspasta van schlagers en vleesklak, moet hij de plek waar hij is geboren en grootgebracht achter zich laten.

De Sint-Romboutstoren/ de Lange Wapper/ de recepten van Pascale Naessens/ het Beiaard Ros/ de Dulle Griet/ de lichtekes van Sint Rochus in Aarschot/ het Zoniënwoud/ de Koning Boudewijnstichting/ Eddy Merckx/ de witte mars/ de paardenkoetsen in Brugge/ Tars Lootens/ het Jampuddingspook/ de NMBS/ gasboetes/ Zondag Jospdag/ de Marollen/ De Skieven Architek/ Reeti Aartselaar en Kontich/ de Nationale Loterij/ het Kasteel van Horst/ de Fanfare van Honger en Dorst/ de Vlaamse reus/ de Mechelse koekoek/ het Lakens schaap/ de Tervuurse herder/ de olifant van Côte d'Or

Ik vlieg ondertussen boven de Middellandse Zee en zit opnieuw in de stoel vastgegespt aan de vleugel op mijn eerste scène te chikken. Stimorol. Daar word je even high van als van de gemiddelde

nieuwsuitzending. Er wordt gevraagd om onze gordel aan te houden terwijl de steward een cookie van eigen deeg met bewaarmiddelen komt uitdelen om de honger te camoufleren. Mijn grootmoeder, de andere dan die van de elektroshocks, zei dat altijd. 'Echte honger hebben jullie nooit gekend.' Met dit gezegde weet ik genoeg: honger gaat nooit over eten alleen.

Filet américain/ Mosselen/ Jef Burm/ trappist/ Toots Thielemans/ Sint Dimpna/ de Chiro/ de begoniakwekers van Lochristi/ 'k Ga't zeggen Walter/ Zwarte Jef

My husband's name is Binoj Chandran. Binoj is a catholic name, even though he is Hindu. Chandran means moon. Hij is niet de enige Indiër die deze maan draagt. Moonen is het opzettelijk ontbloten en toekeren van het eigen achterwerk. Michael Jackson wist daar alles van. It doesn't matter if you're black or white. We zijn van een andere kaste. Ik en mijn man. We are from a different closet. Want ik heb er geen en hij wel. Een kaste. Dus gelijk zijn we niet. In gelijk zit een gek en is één letter van geluk verwijderd.

Ossobolle o/ Nina in Tokyo/ Ondineke Bosmans van in de Kapellekesbaan/ de frisco/ de bokkerijders/ een witte camionette/ Tom Van Grieken/ Ballekes met krieken/ Ik ga nog ne klinker inzetten/ de A/ K3/ Heya mama/ asfalt/ de anticonceptipil/ de antiracismewet/ de afschaffing van kijk-en luistergeld/ het Fafchamps machinegeweer/ Dixie Dansercour/ de klok een uur terugdraaien/ Agalev/ d'Amadezen/ den Alma/ Guy Verhofstadt

Nu we het toch over lijken hebben. Onlangs kwam ik te weten dat mijn grootmoeder, niet die van de elektroshoks, maar die van mijn groot tante van de quarantaine in't oververhit bejaardentehuis met sloten op de ramen en een flatscreen breder dan de grensmuur tussen de VS en Mexico en van het interview over dieje dat verbonne was met zijne kop, de lijken op de kar moest leggen in Duitsland in dat kamp. Dat zijn degenen die naar de Malledieven mochten vertrekken. Allemaal in ene keer. Het kamp droeg de naam Ravensbrück maar gezien ik mijn tekst

in het Vlaams wil houden ga ik daar niet te ver op in. Ik hoor mijn grootmoeder nog altijd zeggen: 'ons ma moest de kogels wassen in de nacht.' In totaal zijn er in de kampen zes miljoen mensen gestorven, de ongetelde en de zogezegd natuurlijk gestorvenen niet meegerekend. Er waren drie wc's voor duizend vrouwen. In dat kamp werkte de holi poep Ratzinger als assistent van een waffende SS'er, en dat staat niet voor sympathieke saucisse, 't is niet overdreven wat ik zeg. Zoals het altijd gaat in deze misbegrepen werelddemocratie, is daar slechts drie procent van de bevolking van op de hoogte. Ik ben één van die drie.

De kindermoord van Bethlehem/ Zaterdag is't krapoelekesdag/ het Ballet van Vlaanderen/ elf miljoen of is't al minder ondertussen/ de babbelut/ de Afrikalaan in Gent/ de ballen van 't Atomium/ chokkedeizen/ Met 7 aan de tafel/ Anciaux/ Capiiau/ Reynebeau/ de regenboog/ Kommilfoo/ de Konink/ De Croo/ De Krook/ de kraai/ de kaaien/ de Vlaamse gaai/ Sinaai

Ondertussen vlieg ik boven Griekenland. Ik zie het orakel van Delphi in bovenaanzicht en ik vraag 'orakel orakel aan de wand hoe ziet gij de toekomst van het land.' Op dat moment moet mijn buurman braken. Hij heeft een lange zwarte baard en te veel whisky gekregen van Emirate Airlines. Je kan het je voorstellen. De Emiraten krijgen dat gesponsord van Johnny Walker in ruil voor plezierreisjes van het Britse koningshuis. Dat huis is één van de rijkste royale families van de wereld. Geld blijft altijd achter de deur circuleren. In India is dat ook zo. Kapitaal gaat veel langer mee dan airco-systemen. De familie van de vrouw betaalt de bruidsschat en die wordt direct vergrendeld binnen het huishouden. Er worden wel meer meisjes zogezegd niet geboren. In mijn geval heeft mijn moeder die betaald, die schat, met een doos Jules Destrooper en een frigomagneet van Manneken Pis.

Mijn man is opgegroeid in de jungle. Een leeuw op een eiland tussen palm-, mango- en bananenbomen. Het is niet overdreven wat ik zeg. Dit smaakt anders dan het ingepakt fruit van Albert Heijn. Daar is de pit eruit.

We leren elkaar beter kennen op de brommer. Een blauwe Honda met aan-elkaar-geplakte zijspiegels.

‘Wat doe jij?’ vraagt hij.

‘Ik schrijf,’ zeg ik, ‘theater.’

‘O,’ zegt hij, ‘ik ben maar een gewone dorpsjongen.’

Ik ook. Van op den boerenbuiten en loeren achter’t raam. Ik vind mijn Engelse woorden niet. Ik begin over een ander onderwerp.

‘Wat doen uw ouders?’

‘Mijn moeder maakt touw,’ zegt hij.

‘O,’ zeg ik, ‘wij hebben alleen nog kabelslepers.’ ‘What about yours?’

‘Mijn moeder maakte het avondeten en mijn vader verkocht keukens. Ik ben opgegroeid met verrekespetaate in de kasrol en wuttels in de zwès.’
Ik vind mijn Engelse woorden weer niet.

‘You have brothers and sisters mam?’

‘I only have sisters,’ zeg ik.

‘Really?’

‘Really. Five pairs of bumpers in a house full of grasshoppers.’

In de Openbaring zijn de sprinkhanen één van de zeven plagen van Egypte. Ik zie de melkboer nog altijd in ons keuken staan en mijn moeder vragen; ‘zen daa allemool vanaa?’

Mijn vader woonde het laatste jaar van zijn leven in een katholiek bejaardentehuis, Remi in Leuven, aan de katrollen van zijn bed, exact tien jaar geleden, even gevangen en gemaskerd te hallucineren van aspirin, pixantron, vinblastin, pepetrex, morfinepleisters, oftewel English medicine. Dat is de naam van de Indische apothekers. Sinds de Engelsen daar alle kruiden zijn beginnen overzetten groeien die als akkerwinden en paardenstaarten uit de vruchtbare gronden. Geen kat van op die gang in Remi, er was ook geen kat – er hing alleen de kruisiging van Jezus in pastelkrijt op de achterkant van pampendozen geschetst door de animatieafdeling – wist dat de peper van India komt

en de farmacie van Engeland.

Behalve Nostradamus. Die voorspelde samen met de massale bouw van nieuwbouwwijken, de moord op Saddam Hoessein, de komst van SARS, buitenaardsen, transgender-operaties en een derde wereldoorlog mijn huwelijk.

Anthonyke, ge zijt nen toffe jongen/ drie gewesten/ Adamo/ de Oostkantons niet vergeten/ de deo-roller/ Nihoul/ Perdolan/ De Zotte Morgen/ Vanden Boeynants/ het Zennegat/ de Roze Balletten/ stemplicht/ de Lijn/ de kracht van verandering/ Guido Gezelle/ 'k Heb menig blom voor u gelezen en geschonken, en, lijk een bie, met u, er honing uit gedronken maar nooit een uur zoo droef om u, wanneer ik scheiden moste/ muggenmelk/ het klierkoortsvaccin/ Geert Hoste/ Loubna Benaïssa/ Ne me quitte pas

Ik heb al vier jaar en een half een langeafstandsrelatie. Ik zit bij Base. Freedom of speech. De basis van een goeie communicatie. Meer dan drie miljoen klanten. Onbeperkt internet. Surfen over de oceanen aan monsterlijk lage tarieven. De wereldbevolking heeft al meer cookies goedgekeurd dan opgegeten. Het is niet overdreven wat ik zeg. Ik spreek mijn man via mijn Huawei, een telefoon door een bevlogen Chinees in mekaar gezet, in een vervlaamst Bollywoodiaans English onder elke gelegenheid: on the wc during a big message, in the douche, while making soup, in bed, walkend to spoor foor, bicyclend in the middel of the Wetstraat, sleepend, get uppend, brushend, by the coffee. Zo livven wij al meer dan vier jaar. Als een lat. Samen apart in de living in het klad. En dat zonder een samenlevingscontract. Wij zijn alleen traceerbaar aan de hand van een WhatsApp-conversatie die meer woorden bevat dan het verzameld werk van Claus. Het is niet overdreven wat ik zeg. Als de Dienst Vreemdelingenzaken ons in de toekomst gaat op- en onderzoeken op een schijnhuwelijk dan hebben wij een bibliotheek aan teksten en foto's voor te leggen. Foto's van ons avondeten, mijn soep, zijn sandalen, mijn waterpokken, wintersokken, selfie's in de nacht, filmfragmenten van het uitzicht op de trein, 't stationsplein en de eerste sneeuw die pas in maart gevallen is. De

geschiedenis in een Huawei vastgelegd, opgeslagen in de ondergraven wereldserver. Hopelijk zijn ze op de Dienst Vreemdezaken niet moegecontroleerd want ik ben niet van plan om deze relationele lockdown pas op te schorten in mijn menopauze. Ik zit in de kleur van mijn leven. Het is nu of nooit. Ik ben niet getrouwd om alleen de afwas te doen.

Het Verdriet van België/ de deurbel/ rolschaatsen/ het Heizeldrama in '85 ik kon toen nog niet spreken/ die ochtend in de krantenwinkel/ Hubo

Ik vlieg boven Kosovo. Mijn buur van de whisky knoopt boven Pristina een gesprek aan met mij. Hij is nuchter geworden. 'Ik ben van Zevegem en gij?' Vraagt hij. Ik zeg ik logeer in Brussel naast het Justitiepaleis. 'Ah,' zegt hij, 'mijn vrouw is gestorven door een medische fout en geen enkele advocaat kan mij verdedigen. Het gerecht stuurt zijn rat met de slogan 'fouten dienen om van te leren' en ik zit met de gebakken peren.' 'Ja meneer, dat zeggen ze na elke oorlog. Van die peren.' Hij zegt: 'De mensen uit mijn dorp denken dat ik een terrorist ben. Ik heb alleen nog maar met de voordeur en een voetbal gesmeten. Ik ben weduenaar en heb nog één tante in Marokko en ze komt. Vorige maand had er iemand een drol voor mijn deur gelegd. Ik denk dat van een boerenpaard. Die lopen in mijn achtertuin die hengsten. In de wei. Mijn dorp heeft een kerk en een bibliotheek.' Ik kijk rond in de vlieger en iedereen draagt oogmaskers. Dat is om beter te kunnen slapen. De terrorist van Zevegem geeft me een hand. 'Aangenaam mijn naam is Alla.' 'Aangedaan' zeg ik. 'Ik ben ook een vreemde.'

MeToo/ Boem Paukeslag/ 't Lam Gods/ rennen razen rennen razen rennen razen stop

Mijn Indiase man werkt in de toeristensector. Wij hebben elkaar nog iets beter leren kennen op een boot die op de binnenwateren vaart van Kerala, het Venetië van India, de staat die zich goed boven water houdt en af en toe onderloopt tijdens de moessons zoals de kelders en tegenwoordig de straten van België. Hij is gids, ik ben toerist. Het verschil zit 'em in de buideltas. Toerisme is het reizen naar een

bestemming buiten de normale omgeving. Vanwege recreatie. Het is één van de meest winstgevende bedrijfstakken in de economie. De bevolking leeft er van visvangst en toeristen ondanks het vegetarische feit dat drievierde van de Indiase bevolking geen vlees eet maar nog veel pikanter. De koe is er heiliger dan Bernadette Soubiroux.

De zelfmoord van Soeur Sourire/ De sloping van Mini Europa/ het Klein Kasteeltje wordt ontruimd/ De Rabottorens liggen al tegen de grond/ RIP Robbe De Hert/ in 2003 stierf Armand Pien

Mijn man leert Europa kennen vanaf zijn achttien. Zijn vader had een houten vloot en met toeristen wordt hij groot: de linkse Belg, de diagonale Pool, de uiteinden van Spanje, verbrande Joop, ingesmeerde Frans, de Britse kolonel, de Witte Van Zichem. Allemaal zet hij ze over het water. Met de fooien van de kangoeroes koopt hij zijn eerste brommer: een blauwe Honda met nog intacte zijspiegels. Hij gidst half Europa naar de restanten van witbeschilderde Portugese kerken, scheepswrakken waarop de peper, kardemom en kaneel werd overgezet. Trotter en Michelin hebben de geschiedenis minder aandacht gegeven. Ze hebben hun voorwoord maar half 'tegoei' geschreven. Slavernij is – en ik pluk die definities als klapprozen van Wikipedia, een informatiekanaal dat klopt als de politie bij een huiszoeking op de achterdeur – de toestand waarin een mens eigendom is van een ander of als zodanig wordt behandeld en daardoor geen rechten heeft of kan uitoefenen. Mijn man toont ze het zuidelijkste punt van India waar drie zeeën samenkomen. De kangoeroes nemen foto's en zetten zichzelf erbij.

Gaan jullie met die muts naar bed? Ja, die wordt niet afgezet/ da's van de Smurfen/ Vader Abraham is wel een Hollander, maar ik ben daarmee opgegroeid

Na de Europese infiltranten vallen ook de Russen Kerala binnen. Een gedeelte van Rusland beweert afstammeling te zijn van de Vaishnavieten, dat is een opperkaste die Krishna aanbidt. Dat is een blauw kind met een fluit en herderstenen. Krishna is geboren in de gevangenis. Hij schopte het tot God. Elk kind doet dat. Schoppen tot het

krijgt wat het wil. Zijn goesting tot het blauw ziet.

Het gebeurt na de boottocht wanneer ik mijn man wééral een beetje beter leer kennen onder een deken met een afbeelding van Shiva's blauwgeschilderd gehemelte, een cobra tussen de plooiën, een drietand tussen mijn oksels en een tijger aan mijn kuit. Samen met twee handlangers vormt Shiva de goddelijke drie-eenheid van ons heelal. Dit is wat mijn man mij influistert op het moment dat de conch wordt geblazen om het nieuwe jaar in te luiden. 2017. Diezelfde nieuwjaarsnacht worden bij een schietpartij in een nachtclub in Istanbul 39 mensen doodgeschoten en raken 69 mensen verwond. Ik heb de goeie bestemming gekozen.

De treintickets zijn weeral opgeslagen/ NV na na na na/ colours will keep on turnin'/ en de rest is parking

De lichten zijn gedimd boven Bosnië. Ik val in slaap naast Alla, de terrorist uit Zevergem. Voor het eerst in de carrière van de aarde is er iets dat iedereen gelijkmaakt. Tot op heden nog niet met de grond maar door één vleermuis ligt de hele wereldeconomie plat. Zo plat als een langspeelplaat van the Strangers, een overgekookte lens van Hak, zo plat als de aarde was tot op de dag dat niemand die waarheid nog als waarheid nam. In Griekenland en Schriek wisten ze dat als eerste. Mijn grootvader viel niet van de rand maar van een ladder.

Laat ons een bloem van Neefs Louis/ Jambers Paul/ Kabas Juul/ Demarez Eddy/ Compagny Vincent/ Museeuw Johan/ Lafon Jacky/ Aan Zee Theater/ Adamu Semira

Op dat moment wordt de landing ingezet. 'Flight attendants, cabin crew, we approach Brussels airport Zaventem. Please take your seats for landing.' Ik word wakker geschud door Alla. 'Meisje gij moet a vasthespen, de lichtjes flikkeren.' Ik dek mijn oren af. Ik zit zonder chikken. Mijn trommelvlies staat op springen. De druk is te groot. Mijn man heeft geen idee van wat er zich afspeelt tussen mijn oren. Hij chikt ook op een plan: the great escape uit de jungle. Mijn man heeft geen

geboorteakte. Hij bestaat niet. Pas als je iemand bent mag je de grens over. In zijn geval om te doen wat hij al drie jaar wil doen: 'bibir la bir bailar bamboleo' en mij binnendoen in 't Josaphatpark.

De Eternit/ het Monfortcollege/ Alain Remue van de cel vermiste personen

Ik hang midden boven België. De stewardessen hebben zichzelf vastgeklikt met hun nylonkousen aan de uitklapbare middenzitjes.

Martine Tanghe is op pensioen/ Mannen weten waarom/ vrouwen ook

Wat er nu volgt is te schokkend voor woorden.

Dolce Paola

De ring van Brussel ziet zwart. Ik zie uit mijn raam één lange kettingreactie van uitstoot, smog en smoor. 't Lijkt wel het rookgordijn van de soundmixshow te zijn. 'De tet van Koekelberg staat in brand,' juicht mijn achterbuur. Ik tik op Alla zijn schouder en vraag: 'Zien wij hetzelfde?' Hij zegt: 'Al Qaida. Ik steek er mijn hand voor in 't glazuur.' Het is niet overdreven wat ik zeg. Het knisperend vuur verspreidt zich als een pot lopende perengelei tot in de NAVO, het Schumanplein, de Wetstraat, de Starbucks. Wat een uitzicht.

Ge moet mij niet geloven maar de oerknaltheorie is uitgevonden door een Belg die studeerde aan de KU Leuven.

'Flight attendants, cabin crew. This is your Captain speaking. Cause of unexpected circumstances we are not allowed to land in the airport of Brussels. We are forced to make an emergency landing.

S.O.S Piet.

Please keep your seat-belts fastened.' Het begint te piepen en flikkeren

in de cockpit.

Alla neemt zijn tasbih in de hand. Honderd houten kralen. Hindus bidden ook met parels maar ze noemen het anders. Ik heb nog ergens een japa mala in mijn buidel tas en vraag: 'Zullen we wisselen.' We slingeren van links naar rechts.

De Marie-Louise danst op en neer/ Kiliwatch/ ze gaat dwars door de woeste orkaan/ de kerncentrale van Doel heeft een lek

Ik zie het allemaal door mijn raam gebeuren. De ganse veiligheidsraad staat machteloos toe te kijken naar de slangen die als draken het vuur van de stad onder controle proberen te krijgen. Het zweet loopt tot in de Walen. Alle verdragen en wetsvoorstellen vlammen op boven de Belliardtunnel. De Koude Oorlog heter dan ooit. De gevel van het Federaal Parlement ziet zo zwart als mijn eerste boekentas. De Olympische vlam is er een kruimel tegen. De Notre Dame een zwans.

Tiktak/ Elke aflevering begint met schaapjes

De stad vlucht naar de rand. Het lijkt wel een prent uit de Bijbel.

Laken/ Nederoverheembeek/ Sint-Lambrechts Woluwe/ Elsene/ Het Museum van Tervuren

Hele gezinnen hand in hand in stroomversnelling over de opstopping van den E40.

De E313/ de A12/ E5mode

Mijn zesde reis naar India wordt beklonken met de grootste brand uit de Europese geschiedenis: Le feu de Dieu in the name of the holi poep en namens de pandemime van het zevende gewest en onze waarde planeet met als middelpunt: Brussel. Een stad waar een bel, een bus, de SS, een rel, een Rus in zit en nog veel meer sans-papiers.

Marc van Ranst op't dak van UZ Leuven

Het krioelt van de drones. Allemaal nieuwe. Terwijl de exodus onder mijn zetel wordt afgespeeld moeten de Emiraten noodgedwongen elders parking zoeken. De vlieger struint over mijn vlakke land terug naar Oosterdonk ergens tussen de verbrande brug en Breendonk. De losgeklikte stewardessen delen met gescheurde nylonkousen plastieken zakjes uit om hyperventilatie tegen te gaan.

Mooi het leven is mooi

Het is niet overdreven wat ik zeg.

Zolang er zon muziek

en de vlieger begint te schodderen.

Tientallen handbagages vliegen over het hoofd van de inzittenden. Sloefen Pall Mall, tubes Toblerone, liters Eristoff, sigarenkisten, ganesha's in bubbelpastiek, kashmiri kussenslopen, wierook, yogamatten, meditatiecursussen, kokosnoten, kokosbomen, bananentrossen. De rode chilli's, massalapoeder en fijngemalen kurkuma valt over de zetels, koppen en valiezen. De ganse vlieger ziet geel van de kurkuma. Inclusief de kaken en de nylons van de stewardessen.

'k Zag nog nooit zoveel sterren in een nacht

'Ladies and gentlemen, as we start our descent, please make sure your seat-belt is securely fastened and all carry-on luggage is stowed underneath the seat in front of you or in the overhead bins. Please turn off all electronic devices until we are safely parked at the gate. Thank you.'

Ik hoor de wielen uit hun voegen schieten onder mijn bepoederde zetel. Mijn teeveetje is op Duitsland blijven steken. Merkel is bevroren. De

wielen raken de ongekende grond. Ik val met mijn hoofd tussen de twee voorste zetels op een kashmiri kussensloop. De captain is op de rem gaan staan. Alle kip valt uit de opbergvakken door de middengang recht naar de cockpit. Inzittenden roepen op hun mama. Ik kijk naar buiten en zie een buffel op haar achterste poten staan. 'O Moederken. We zijn geland in de Zoo van Antwerpen.' De linkervleugel roert pal in de voederbak van de Somalische zwartschapen. De rechter tussen de roodstaartpapegaaien. 'Klik klik,' zeggen ze, 'piep piep tuut tuut boem boem.' Alles ziet zwart voor mijn ogen, zelfs mijn derde neemt niks waar. Ik volg mee met de stroom inzittende vleesburgers en glijd in mijn smal zomerkleed met de geprinte kersentuin in de voering van de opblaasbare schuifaf recht op de schouders van een chiquegeklede Sikh. Ik tuimel over zijn aktetas en val recht op een pluchen vlooiëntapijt. 'Ik teer no onze Jules ni lette. Daane zat vol vliege en looize en daane stoenk.' 't Is de rug van een leeuw. Ik zie Alla uit Zevergem vallen in een ooievaarsnest. Gulzig komt de hele Zoo de rest van het ingepakte kieken verslinden: de panters, de pinguïns, de stokstaartjes, de Cubaanse flamingo's, de dodo's, de buffalo's, de reigers, de tijgers, de ijslandkoninkjes, de Canadese boomstekelvarkens, de Californische kuifkwartels, de vosmangoesten, de slanke lori's en kongopauwen, de bali-spreeuwen, de Japanse nachtegalen, de dominicaner kardinalen, de kaapse ibissen, de kapgieren, de keizerschorpionen, de bamboepages, de rotspythons, de pijlgifkickers, de pannenkoekschildpadden, de paradijstvogels, de zanzibarkoralen, de Europese kreeften, de sennewitjes, de aquatische wormsalamanders, de verzorgers, de Collega's, de gekko's van de Seychellen, de witte neushoorns, de Afrikaanse nimmerzatten, de hoppen, de kluten, de koi's op het droge, zelfs de prinses van Burundi spartelt uitgehongerd de maanzalmen en reuzegoerami's voorbij. Allemaal vechten ze om de billen van die vliegtuigkip. ...

d'Amerikaanse komodo varanen komen ertussen. Ze houden de zwarte dozen geklemd tussen hun kaken. Alle kangoeroes zitten in shock gestoqueerd tussen de bruinkopslingerapen die op meditatiecursussen de luizen uit de inzittenden hun haar plukken. Een Indische tapir staat erop te kijken met een mond vol Toblerone.

Ik hou mij vast aan de manen van de gechipte leeuw. Er staat een nummer in zijn oren: aai dan 797204.

En daar ben ik dan: rechtsreeks van India, pas getrouwd op basketsloefkes, met een geëxplodeerde pepperspray onder mijn majoor gevoefeld, in een overkapte blaasbalg van kooien, kou en frieten. Van een cultuurschok gesproken. Meer nog. Een natuurschok. Het is niet overdreven wat ik zeg. Van het kieken blijft er geen pluim over.

'Ladies and gentlemen, welcome to Antwerp. Local time is 3.15 pm and the temperature outside is 2 degrees. Please check around your seat for any personal belongings you may have brought on board with you. On behalf of Emirate Airlines and the entire crew, I'd like to thank you for joining us on this trip and we are looking forward to seeing you on board again in the near future. We would like to ask you to fill in the statistical survey. We wish you a pleasant stay in Antwerp.'

Ik zwaai naar Alla, neem een slok Eristoff en vertrek op de rug van de leeuw 797204 met een whiplash en een jetlag van drie keer de Provence op en af terug naar Brussel en ga samen met de rest van de totalitair verveelde wereldbevolking in quarantaine.

ii. de doos

Vijfentwintig augustus tweeduizendnegentien. Mijn trouwdag. Ik draag een halve hektare aan stof. Puur katoen in't gebroken wit en een Zuid-Indeese ondershort. Het wordt ingewikkeld, de stof rond mijn schabernakel. Ik moet dat eerst niet hebben. Die sari. Pertang. 't Is rizenabel gelijk ze zeggen. Trouwen in Chikkamekka je zou voor minder uw short aanhouden. Maar ik heb geen short. Ik heb alleen een legging met de print van de zonsondergang op gecrochteerd.

Ik ben nog nooit zoveel gefotografeerd als op mijn huwelijk. Een kangoeroe in sari. Wij zijn in Kerala tot één van leukste profielen uitgeroepen en gedeeld op talrijke tijdlijnen. Allemaal bewijsmateriaal voor de Dienst Vreemde Zaken. We trouwen op blote voeten op een zondagmiddag in de vlakke zon in de Kunnumpara Sree Subramania Swamy tempel in Thiruvananthapuram waar die voetafdruk staat van de apengod Hanuman. Hanuman werd zo groot als een berg en zei: 'ik zal over de zee springen, voor mij is dat kinderspel.' Hij ging op de rotsen staan en sprong naar Sri Lanka. Dat is 49 uur rijden over het water. Dat is zelfs Jezus niet gelukt. Mijn man draagt ook een baard en een rok. Zijn hemd ziet zo blauw als de kaken van Krishna. Ik heb een henna-tatoeage op mijn handen, twee lotusbloemen op mijn levenslijn en een swastika in het middelpunt van mijn venusheuvel. Daarmee is mijn toekomst voorspeld. De nazi's hebben dat symbool niet uitgevonden, ze hebben het abhanden gemacht, in der andere richting gezetst und ihr ursprung verdreht. De swastika is het heiligste symbool uit het hindoeïsme: het vierarmen-kruispunt van de goddelijkheid, de geometrische molen naar het hoogste goed en welzijn voor alle mensen.

Ik draag zilveren enkelbanden rond mijn voeten. Er hangen kattedelletjes aan. Dat is om mij niet te vergeten. Mijn schoonmoeder draait mij in de sari. Mijn schoonzus plant jasmijnen in mijn haar. Ik krijg een rode stip op mijn hoofd. Zoals een mazel in de solden. Er wordt een lang lied gezongen en met bloemen gegoid. We worden met een

onverhuurd jeep op transport gezet naar één van de duizend hotels van Bhagwan Sri Rajneesh. Twee sterren in de Lonely Planet. Wij zijn een attractie op straat.

In Kerala liggen ze vol, de straten: pet-, shampoo- en fruitsapflessen, de melkverpakking – en da's geen karton, autovelgen, mangoschillen, palmladeren, verroeste pannen, gebarsten voorruit, gebruikte simkaarten, gescheurde sandalen, gestorven katten, doodgemapte ratten, blenders, telefoons, maandverband, fietsbanden, kippenbeenderen, verscheurde huwelijkscontracten, besmeurde kussens, doorgezakte stoelen, brilmonturen, miskramen, knuffelberen, scheermesjes, pillen, bijbels, vodden, gasflessen, afgelegde slangenhuiden. Alles wordt opgestookt bij valavond na Shiva zijn uren. We eten byryani: kip zonder vork met rijst en steranijs. Ik neem een eisprong naar mijn honeymoon.

Vijfentwintig maart tweeduizendtweintig.

Ik zit aan mijn schrijftafel met uitzicht op het Justitiepaleis in Brussel. Mijn man zeven-duizend achthonderd drieënzestig komma een tert kilometer verder op Netflix. Wij hebben in de zes keer dat ik bij hem ben geweest evenveel films als tongen gedraaid. We weten niet hoe onze film verder zal verlopen: de vlieg-havens zijn gesloten. De ambassades toe. Kantoren zijn bang om nog iemand binnen te laten. Niks is nog essentieel.

Ik schrijf, naast mijn theaterstuk over mijn huwelijk, mij in op drie immobiëlenwebsites: meisje zoekt een huisje voor een prijsje. Ik heb een huis nodig als mijn man komt. Ik maak mij lid van weeral een nieuwe sociale Facebookgroep: SIP. Samenwonen Is Plezant. Maar na een leven lang de wc-pot door vijf te delen wil ik graag de keuken alleen voor mij.

Of tenminste: ik koop alles dubbel: de koffietas, soepkom, onderlegger, stoel, tandenborstel, de kussensloop. Ik bereid mij voor op een dubbelleven: vandaar dat dat ik spaar.

Mijn man en ik bellen elke dag. Als de verbinding werkt. Een lijn van

lichtjaren per seconde tussen mijn chauffage en de jungle. Als er daar een kokosnoot valt dan davert de Vlaamse lintbebouwing. Bij een woeste zee en hoge golven waaien hier alle parkeermeters omver. We spartelen langs de periodes van afstand en opsluiting door niet op kalenders te schrijven. Dat is iets voor tandartsbezoeken en begrafenissen.

Ik ben in de tijd dat we elkaar kennen al zestig keer ongesteld geweest. Dat is zoveel bloed als het gemiddelde slagveld. Het enige wat wij al vier jaar en een half, naast I miss you I love you it's too hot it's too cold en fucking politicians tegen elkaar zeggen is: 'nog een beetje meer geduld.' Hopen is voor bedelaars en geduld voor in de rij. We missen elkaar. Niet als kiespijn maar als een abces.

Ik hoor gebrul in de keuken. Ik ga van mijn schrijftafel. Sinds mijn terugkomst op dit zoölogisch nektapijt van kiekenfretters, blaffeturen en gerdènkes wordt het van kwaad naar schabouwelijk. In de keuken ligt de leeuw 797204 met een muizenval aan zijn flosch op de zwart-witte tegels de staafmixer op te eten. Ik snap dat het beest honger heeft. Buiten een sandwich en een busseel peterselie heb ik niet veel in huis. Je zou voor minder uw kast opvreten.

Ik blader in de weekendkrant doorheen het wereldnieuws op zoek naar een eigen huis een plek onder de zon en zie tussen een foto van een smeltende ijskap en een kind in een stofwolk in Beiroet een piepklein zoekertje. 'Ruime caravan te huur.' Dat is iets voor mij: stockeren onder de zetel en doen alsof ik elk moment naar Venetië kan vertrekken.

Ik draai 797204 en maak een afspraak. Voor het eerst wordt er niet naar mijn beroep gevraagd. Tegenwoordig antwoord ik tegellegger in plaats van theatermaker. Blijkbaar is dat iets geloofwaardiger, laat staan dat ik zeg dat mijn man geen Nederlands spreekt maar Malayalam. 'Pardon madam welke lama', zeggen ze dan. 'Helaas madam zeggen ze dan het pand is van de hand madam.'

De meneer geeft mij een afspraak en ik schrijf in mijn solidariteitsagenda: huisbezoek op 21 juli om twaalf uur en zie

vervolgens onder mijn candrier, ik bedoel assepot, tussen mijn in viergeplooide bewaarde vliegtickets, één van mijn bewijsstukken voor de Dienst Vreemde Zaken, en mijn belastingsbrief die ik niet durf opendoen, een reclamefoldertje liggen. Sms 'verwenweekend' naar 6969 en win de suite met bubbels voor twee. Ik vraag mij af hoelang de wedstrijd geldig is.

De quarantaine wordt zo soepel als een chic. De grenzen staan weer op kniehoogte. In tegenstelling tot in India. Daar wacht mijn man ettelijke maancyclusen lang op de dag dat hij als een schorseneer door de bevrijding uit het moeras van muggen wordt geplukt. Niemand mag daar de straat op zonder geldige reden.

Ik zeg hem 'ga naar de English medicine.' Dat geldt. Het slot op het leven wordt daar per week verlengd zoals een treinabonnement. Zelfs mijn keukenraam heeft meer uitzicht. Daar ligt tenminste nog de nooduitgang van het Justitiepaleis en het rookterras van de vrederechter.

21 juli. De nacht voor mijn afspraak van mijn huisbezoek. Ik kan niet slapen van de zenuwen.

Ze gieren door mijn aderverkeer als de gepimpte cabrio van Dennis Black Magic.

Ik zie de scenario's van mijn dromen: Wat als ik geen huis vind? Wij kunnen toch niet in 't Jubelpark gaan slapen? Moet ik mijn man adopteren als hij geen geboorteakte krijgt? Gaan ze mij dan van incest beschuldigen? En als ik dan naar de gevangenis moet wie gaat hem dan van de vlieghaven halen? Misschien moeten wij afspreken in Bolivia. Daar kan hij zonder visum geraken. Kan ik mijn geld in twee knippen als hij hier is? Moet ik van beroep veranderen? Ik val volgens tingelingelinternet onder het minimum. Meer nog. Ik val nergens onder. Theater levert applaus en aandacht maar geen kastelen. Ik was misschien toch beter naar Monaco op reis gegaan om oudjaar te vieren. Ik word wakker en troost mijzelf: ik ben steenrijk in vergelijking met mijn man. Met één maand uitkering kan ik ginder een half jaar op hotel. Desnoods ga ik ginder een half jaar op hotel. Als de grenzen geen vijf jaar gesloten blijven tenminste. Dan kan ik beter al beginnen fietsen.

Dynamisch langs de achterpoort.

21 juli. De dag van mijn huisbezoek. Ik beslis om mijn sari aan te doen voor deze speciale gelegenheid. Het is een jaar geleden dat ik mijn man alwéér beter leer kennen in duizend-en-één wachtzalen onder de plafondventilator van de bevolkingsdiensten zonder computers om ons met stempel en stylo in het grote boek van arranged, love and shine marriages in te schrijven. We shinen. Het is een dubbele herdenking. Nationale en internationale feestdag. Met behulp van een handleiding van Zalando knoop ik mijn sari volgens de regels: drie keer rechtdoor en schuin marcheren. Speld erdoor en de plooiën camoufleren.

Ik drink een tas koffie. Nestlé. Die zijn destijds hun babyvoeder niet alleen op mij maar ook op prematuren in India gaan testen. Daar is verder geen nieuws over te vinden. Ik zit in mijn keuken aan de erfenis van mijn vader: de achterdeur van Remi in Leuven op schragen.

In het hout staat zijn laatste boodschappenlijst geschreven: Duvel, Miracoli, Mercikes, abrikozen, Dag Allemaal.

Ik zet de radio op en hoor de boodschap van de koning: 'Vaarde landkenoot, vandaak vier-en vij de feit van den indeepandanse van den Belgiek. Laat wij een minuut silence doen om te realizee dat vij een praktijk scoone land zijn.'

Op dat moment lees ik in mijn mail-box ongewenste berichten een bericht van de vakbond om te vragen of mijn gezinssamenstelling nog klopt. Klopt die nog? Ik ben nu een gezin geworden. Moet ik dan naar de belastingen bellen om te zeggen dat ik een gezin ben? En weet de bevolkingsdienst dat al? Van die nucleaire familie. Moet ik hier weeral trouwen? Wie gaat het jawoord geven dan? Ik kan dat toch niet aan de ambtenaar vragen. Stel u voor dat die nee zegt.

Ik bind het onderste stuk van mijn sari voor mijn mond om volgens de regel gesnorkeld de deur uit te gaan en knipoog naar mijn grootmoeder die ingekaderd naast de radio staat. 'Dag moemoe.' Ik neem mijn

sacoche, Huawei en solidariteitsagenda en vertrek langs achter. Aan de voordeur ligt de stront van een boerenpaard. Ik trap er niet in. 21 juli. Eén uur voor mijn huisbezoek. Er gaat een optocht door de straten. De gendarmerie te paard bekleed met gouden medailles op hun borsten en ivoeren oogkleppen langs de slapen. Souvernirs van in de Kongo. Het volkslied in dertig kopstemmen ingezongen door gekastreerde vernepelingskes met een vaandel van Radio 2 op hun ribbenkast gebonden. De minuut stilte is nog maar net gedaan of ik hoor in de verte: 'kan da wa stiller!' Het is een punker op Mephisto's met een getongpiercte Groenen-daeler die over de klaagmuur bespoten tomaten uit Almería mikt op de kont van de Gestapo. In een mossel van tijd wordt de hondsdolle punker gecolloqueerd wegens terreur en smaak aan 'de blaa gekoleirde.'

'Wij leven in een land van vrije meningsuiting' roept hij terwijl hij wordt afgevoerd in een Fiat, 'terreire.' Ik zet mijn wandel verder en volg op mijn Huawei de weg naar het adres van de caravan: P'ti rue Sans Fini soixante-huit naast 'Het Heelal van Halal', een overgenomen Citroëngarage uitgebaat door Harira en Harissa, een tweeling uit Geel. Daar is de tiramisu aan halve prijs op feestdagen. Ik voel gefezel achter mijn rug. Het zijn mensen. Ik hoor ze zeggen: 'Waarom loopt die in haar tafeldoek?' Ik draai mij om en zie alleen vrouwen die naar de lucht kijken. Ik wandel verder en hoor de vrouwen die naar de lucht kijken. 'Tegenwoordig kan alles.' Ik draai me terug om en zie onze laatste eerste minister op sterk water in een rollend aquarium van het merk Aquarium gevolgd door een rij bespoten legertanks passeren. 'Zo gaat het goed, zo gaat het beter, knoopt goed in uwe veter, blijf op anderhalve meter.' Het is de verantwoordelijke van de staf van de afgevaardigde van de directeur-generaal van de gezagsdrager van asiel en migratie met een micro in haar knoopsgat die vanuit haar enige zetel vastgebonden in een afgedankte bus van de Lijn verkleed in een vleermuis gevolgd door dertig onwettig marcherende koningskinderen en een alpenhoorn op grote schaal met achter de uitlaatpijp een aanhangwagen van BNP Paribas voortgetrokken door een kudde zwarte volbloeden aangedreven door een factchecker in een leren jekker de paus imiteert. Zeven ingehuurde BV's scanderen om een scheiding van tafel en falafel. Op de aanhangwagen staat een elftal Afrikaanse

goudzoekers met de verbrijzelde kop van Leopold de 'YMCA' te dansen. Vreemd. Het is de eerste keer dat ik een optocht meemaak op de Nationale feestdag. Ik wandel verder. De klokken luiden. Drieëntwintig klepelbollen tegen het klokkenbrons van Beieren. Kling. Klang. Klong.

Ik heb drie dagen geen nieuws van mijn man. Hij woont in de jungle op tien meter van de zee. De tsunami's kunnen u daar elke sluipend ogenblik meenemen naar de eeuwige rijst-velden. De Malledieven liggen daar vlakbij. In de Flaantaart hebben we te maken met andere fenomenen.

Er is nog iets in aantocht. Het schepencollege is ingevroren. Ze zitten elk individueel in een nagebouwde ijsblok van plastic. Er wordt geflyerd. Ik neem de witgewassen prop van de geslepen kasseien en lees 'Steun de Vlaamse ijsblok. Pak de wortel aan en hou het gezond. Doe mee met onze tombola en win een hogedrukreiniger.' Ik krijg de slappe lach. Zo slap dat ik neerval van de realiteit. Iedereen loopt mij voorbij. Ik help dan maar mijn eigen recht aan de hand van een elektriciteitskast.

Plots word ik opgeschrikt door een moordend geluid. Ik kijk naar de lucht. Er hangt iets boven mijn hoofd: de Heilige Drievuldigheid. De kleuren van de Belgische vlag gekalligrafeerd door de uitlaatgassen van een sliert nieuw aangekochte gevechtsvliegtuigen van het Belgische leger die, op anderhalve meter afstand, cirkelen als monniksgieren boven de lintbebouwing, den E40, Bokrijk, de Spar, het ingevroren schepencollege, het rookterras van de vrederechter, de Dienst Vreemdelingenzaken, de aanhangwagen van BNP Paribas, de afgebrande Wetstraat, de gevangenis van Sint Gillis, de Bossen van Vlaanderen, want 'zo gaat het goed, zo gaat de veter, alweer een millimeter, dichters van mijn huwelijkskatheter.'

Achter het schepencollege paradeert de wandelende lijst van alle sponsors van de militaire optocht. Nestlé. Weeral. De rest kan ik niet lezen. De lettertjes zijn te klein. De diplomatie volgt. Onder een luipaardvel op een hemelbed met exclusieve winterbanden achter blind

glas. Veel meer valt hier niet over te zeggen.

Ik beland in het middelpunt van de Grote Markt. Ik word bijna platgetrapt door een school Japanners met selfie sticks. Brussels is beautiful. Tussen de ijdele stokken van Tokio en de uitgestalde cavalerie met gouden fontonnen aan de stijgbeugels valt mijn oog op een rij witte tenten. Wat heeft het Rode Kruis met onze onafhankelijkheid te maken? 't Is niet omdat ze mijn grootmoeder bevrijd hebben dat ze de metropool moeten inpalmen. Ik ga dicht en ik zie ik zie: 't is een brasserie. De geur komt mij bekend voor: Basmati, kervelsoep en tahin op zeven wijzen. De wereld samengevat in tien kokende tenten. Ik moet iets eten. Mijn suikerspiegel staat zo laag als de rentevoeten van de KBC. Tussen de tent van Madagascar en het kraam van Constantinopel zie ik een grote pot pruttelen. Er staat een man in te roeren met een zwarte snor. Freddy Mercury? 'Vol-au-vent à volonté under pressure allee we will we will manger you there princess of the universe the show must go on heaven for everyone vol-au-vent à volonté.'

Er staat een wachtrij zo lang als de nullen op de rekening van de familie Colruyt. Massaal komt het hele Brussels gewest én de wereldbevolking af op Freddy zijn kippensaus. Wat een ellebogenwerk. Ik ga in de burger-rij staan. 'Nog een beetje meer geduld' fluistert een stem uit de hemel. Er tikt iemand op mijn schouder. Het is Alla. 'Ik moet hier de masten dragen,' zegt hij. 'Woont gij nog altijd naast het Justitiepaleis,' vraagt hij. Ik zeg: 'overal waar ik kan en binnenkort in een caravan.' We begroeten elkaar. Een kind zegt tegen zijn vader: 'moeder bel de kliklijn die twee komen te dicht.' De vader antwoordt: 'het is altijd hetzelfde met die vreemdelingen.' Het kind vraagt: 'wat is er altijd hetzelfde moeder?' Mijn buik grolt. Ik vraag Alla hoe het met hem gaat. Hij zegt: 'Niet al te best sinds die pest. De Humaniteitslaan onder de ring van Brussel is heraangelegd en ze sturen mij terug naar Fez.' Hij zegt me gedag. Hug. Lap. Fez. Ach. Kuch. Alla is bespoten met Hugo Boss. Dat is de kleermaker van Hitler. Die naaide zijn kousen toe. Alla zegt: 'De frieten van Freddy zijn vré goe en zijn videes zijn van Koeweit. Dat is wat anders dan Vlaams kruimeldeeg.' 'Ze zijn gesponsord door de koning,' zeg ik. 'Omdat vij een praktijk scoone land zijn, Alla.' 'Mahow veel

succes met uw leven hier,' roept hij, 'miskien tot in de lucht.' Ik zucht. Onze wegen worden opnieuw gesplitst. Als een erwt, een haarpunt, schizofrenie, een van de trap gevallen wereldbol, België. Het ga je goed vreemde.

Ik besluit deze vol-à-volontés met mijn tweegespan preistengels aan te pakken. Mijn tafeldoek heb ik al. Nu de lepel nog.

Er staan twee vrijwilligers achter een hek naast de tent van Freddy. Geeft de ene mij een bord van plastic zegt de andere: 'waar mag ik uw stempel zetten.' Ik zeg: 'overall maar niet op mijn kruis. In de naam van de moeder de dochter en de internationale feestdag.' Een champetter verkleed in Janssen en Janssen zonder Janssen zit gewapend arm in arm met zichzelf achter plexiglas naast de pruttelende pot. Is dat voor de optocht uw Middeleeuws zwaard vraag ik beleefd. 'Paspoort mejuffer.' Nondemoemoe. Mijn sacoche. Mijn sacoche is weg. 'Ik heb het niet meer meneer. Wel zes vogels gehad en ze zijn allemaal ontsnapt.' 'U bent niet in orde met de wet,' zegt Janssen en Janssen zonder Janssen. 'Zonder identiteit kunnen we je geen eten geven.' Mijn maag begint harder te grommen. 'Koest.' Ik kijk rond of ik ergens mijn sacoche heb laten staan. Ik had ze toch bij mij? Zou Alla...

Geplastificeerde kip bereikt mijn neusvleugels. 't Is dezelfde als die op de vlieger. Ik denk aan de turbulentie van mijn huwelijk. Nu, een jaar na mijn echtelijke ceremonie sta ik in Brussel te wachten op een bord vol-au-vent met videes uit Kuweit zonder pas noch sacoche onderweg naar een ruime caravan in P'ti rue Sans Fini soixante-huit naast het Heelal van Halal. Zo zijn we niet getrouwd. Janssen en Janssen zonder Janssen zegt: zet u aan de kant masjoeffel ik roep de patroonheilige. 'Freddy can you come.'

In de verte zie ik tussen de voorgevel van het Hardrock Cafe en restaurant Cave du Roi een verlorengelopen deel van de militaire optocht aan een koppel opgeklede Britten de weg vragen naar het Koninklijk Paleis. Het is de ophaalkar van de blue bikes bezeten door een dozijn hoogbejaarde verzetsstrijders en DJ Maurice de Wilde. Ze

draaien 'Hitler aan't spit.' Een cover van the Strangers. Het is een hit. De kar komt dichterbij. Ik meen mijn leraar geschiedenis te herkennen achter het stuur. Meneer Prosper De Craecker.

Hij kijkt naar mij en ik hoor hem denken: 'ge zijt nog altijd in de oertijd blijven hangen.'

Een Japanner met een selfie stick springt op de kar. Hij roept naar iedereen op de kar: 'can everybody give me a smile please.'

Een andere toerist komt ertussen en zegt: 'ik heb een sacoch gevonden.' Hij zwiert ermee door de benauwde lucht van le plat pays du paradis. Mijn solidariteitsagenda valt op de naald van de plaat. Maurice De Wilde wordt woest en dreigt door de menigte te rijden. Mijn Huawei valt uit de handen van de toerist in duizend stukken uit elkaar op de ophaalkar. De batterij tot in de pruttelende pot van Freddy. Mijn echtelijke chatgesprekken, foto's van ons avondeten, mijn soep, zijn sandalen, mijn waterpokken, wintersokken, selfie's in de nacht, filmfragmenten van het uitzicht op de trein, 't stationsplein en de eerste sneeuw die pas in maart gevallen is. Mijn simkaart recht in het keelgat van Meneer Prosper De Craecker. Nondemoemoe. Al mijn bewijzen voor de Dienst Vreemdezaken naar de Malledieven. Mijn toekomst in frit.

Plots valt er tussen het internationale ellebogenwerk en mijn onverteerde simkaart een kartonnen doos uit de hemel. Hemel. Het landt als een clusterbom midden op de Grote Markt. De chaos breekt uit als bij Patrick Haemers zijn eerste ontsnappingspoging.

Het nationaal brandalarm gaat af. 'Ceci n'est pas une exercise. Vient vite au exit. Attention pour la boîte.'

Spastisch wurmt ieder zich uit de vleesmassa en zet het op een hordelopen. Alle kangoeroes botsen in volle glorie tegen de rest van Brussel en vliegen elkaar in de selfie sticks en nationale feesthemden. Met een buideltas vol Leonidaspralinen springen ze als vlooiën over de Middeleeuwse kasseien van UNESCO.

Ik sta als de versteende schreeuwijn van Munch op deze geassembleerde Guernica toe te kijken. Weeral oorlog.

This is it, de apocalyps, de syndaflod – zo noemen ze dat in Zweden, de Kaliyuga – zo noemen ze dat in India. Hiroshima mon amour – zo noemen ze dat in Japan – we gaan sterven, *يُناثلاً*, alle levens doen ertoe, don't panic we komen er wel.'

Kaliyuga is het tijdperk van de ontucht, beheerst door de demon Kali. Het is een van de reïncarnaties van Vishnu, één van die goddelijke handlangers. Kali heeft een lange tong, hoektanden, de kleur van roet, en stinkt. Naar modder en sigaren.

Zijn het de buitenaardsen moeder? Een scherpschutter! Ga gebukt! Allemaal op de grond! Ik duik mee in de kasseien.

In mijn herinnering duikt plots de komst op van de heilige poep, dertig jaar geleden, toen ik daar lag op mijn elf als één achtste deel van de steel van de letter P van parallellepipedum. En nu met een sari van katoen en een koppel striemen meer op mijn billen midden in de Guldensporenslag. Er vliegt een zwerm zwavelmussen over. De Heilige Drievuldigheid is vervaagd. De nieuw aangekochte gevechtsvliegtuigen zitten allang terug in de carwash. Het rood in de lucht blijft over.

Door het smog van mijn drie ogen zie ik de wereldbevolking met zijn hoofd in de diepte verscholen in de schaamtelijke veronderstelling dat de bom is afgegaan. Alle bange vleesburgerogen staan gericht als kruisraketten op de grote kartonnen doos in het middelpunt van de Grand Place van Brussel, de canapé van mijn speculazen bakermat. Een kind zegt: 'die doos kwam uit de dampkring vader', waarop de moeder antwoordt: 'Gij hebt teveel fantasie. We gaan naar huis. Gij hebt morgen overhoring.'

Ik kijk op mijn horloge en zie 't is vijf voor twaalf. Binnen vijf minuten is

mijn huisbezoek.

En hier begint het derde en laatste sein. Van deze avontuurlijke
quarantain.

iii. de tweede landing

De doos beweegt
ik sta rechtop
ik kijk ernaar
de doos is ingepakt
toegeplakt
met een krant
en plakband
ik ga dicht
stop
ik zie
een krantenkop
painted black
in een taal
buitenaards
ik ga dicht
dichter op
mijn blue suede shoes
en dichter
en buig
als een zeil
een verwelkte bloem
een acteur op 't einde van zijn stuk
boven de doos
van karton
ik vind
er een stem
hoor
I want
to break free
zeg pardon
ik ken
dit lied hallo
who is there

take me home
zegt de stem
ik zeg where is home
there
to the place
where I belong
it's a song
zegt de stem
de doos breekt
als een vlies
vaas
beschuit
mahow
mijn man
de Apenkoning
komt eruit
met zijn visum
zéro – vijf – o
o – twee
zee-ge-vier
nee-ge-drie o's
en een roos
als een cobra op schalmei
een duif uit een hoed
zet hij
zijn
schoen blote voet
op de klei
de kassei
het tuinpad van
de hei
een gewone dorpsjongen
zegt
ik ben
in een notedop
in een doos

gaan zitten
op de knop
geduwd
mijn eiland over
schaduwd
tegen duizend
per uur
tussen
het kussen van
wolk
en luchtarchitectuur
over een landschap
van Eyck
van gras
't was
groen en dor
van zand
snelwegen
Ensor
en regen
van bruggen
bultruggen
bergen
pechstroken
zo ben ik
de grens
overgestoken
tot hier
het kiel
de hiel
het klavier
de grillige graal
het duivenlokaal
op de wereldkaart
poten oren
een staart

of een vlecht
Hanuman zegt
een Apenkoning
bereikt elk land
van melk en honing
I believe I can fly
let's go
honey
I am real
I exist

Duet

I wanna visit the Acropolis
it's not in Schriek or Serskamp; we can go to the Kinepolis.
What about a concentration camp?

I wanna visit Red Square my dear; that's in Russia.
We can buy shoes on the Meir or walk to Sofia.

How far till we reach,
the mountains and the beach; how far to the sea?
Just follow me.

I wanna see Paris by night
near the Atomium.
What do you think of a bullfight or a dolphinarium?

Let's see the house of Don Quixote, dear; there is nothing but a hill;
let's take a room in Lanzarote
or drink a beer in Chernobyl.

How long till we reach
the mountains and the beach; how far to the sea?
Just follow me.

I wanna ski in Barcelona, dear; I only have a bike.
Cut my hair in the Himalayas; are you ready for a hike?

What about taking a tram
or let's try a parapente
dans le port d'Amsterdam,
il y a les marins qui chantent.

How long till we reach
the mountains and the beach; how far to the sea?
just follow me.

Het wederzien van mijn groot tante met haar ouders, vanuit het dialect vertaald uit het interview. (op blz. 113-114)

'Het was met Onze-Heer-Hemelvaart. Ze telefoneerden om te zeggen dat mijn vader naar huis ging komen. Ik ging naar onze bomma die twee huizen verder woonde. We stonden aan de deur te wachten. Er stopte een taxi en onze bomma zei: 'Ik durf niet kijken naar Jules. Hij is gekwetst aan zijn hoofd.' Mijn vader droeg een pilootmuts. Hij had die omgekeerd opgezet. Het leek dat hij een verband had rond zijn hoofd. Hij droeg vodden en zat vol luizen en vliegen. We durfden hem niet in huis houden. Hij stond vol vlooiënbeten en hij stonk. Toen kwam nonkel Jef. Wij hadden een kleine serre in huis waar we groenten in kweekten. Nonkel Jef had de serre warm gemaakt en is vader daar gaan wassen. Van mijn moeder wisten we niets. Toen werd Aline in de radio afgeroepen. Ze zeiden dat ze in Zweden was. Enkele dagen later stopte er een auto van het Rode Kruis. Mijn moeder zat daarin. Ze riep op mij. Ik kende haar niet. Het was een auto vol met vrouwen met van die strepenkieren aan. Ik dacht: 'wie is nu mijn moeder.' Ze kroop achter uit de auto, ik zal het nooit vergeten, het was een klein mager geraamte. Mijn moeder was een goede dikke vrouw. Ik kende ze aan haar taal.'

het abc van België

de A12: Een snelweg waarlangs Breendonk ligt.

Den E40: De Europese weg die loopt van Calais tot in Kazachstan.

Aai dan 797204: Een lied van Will Tura waar de twee eerste letters zijn afgevallen.

Aan Zee Theater: Theaterfestival in Oostende.

De Aarschotstraat: Een straat in Brussel met veel neonlichten.

De Abdij van Averbode: Een abdij waar mensen naartoe gaan o.a. om ijs te eten.

Adamo: Belgische zanger van o.a. 'Inch Allah.'

De Afrikalaan in Gent: Een steenweg met kerken, industrie tussen handelsdokken en het station van Gent.

Afschaffing van kijk-en luistergeld: Belasting op het bezit van radio- en televisietoestellen werd in het jaar 2000 afgeschaft.

De afvallozingen van't Scheld: Voorpaginanieuws: 'Chemiebedrijf 3M loost illegaal giftige stof FBSA in de Schelde.'

Agalev: Een politieke partij. Het is de afkorting voor 'Anders gaan leven'.

Agnès Pandy: De dochter van de dominee uit Molenbeek die zes familieleden vermoordde en werkte dus als vrijwilliger in de bibliotheek van Knokke-Heist.

De Agusta-affaire: Een Belgische strafzaak, wegens corruptie bij de aankoop van Agusta A109 gevechtshelikopters van het Italiaanse bedrijf Agusta door de Luchtcomponent van Defensie in 1988.

Alain Remue van de cel vermiste personen: Hoofd van de dienst die zich bezighoudt met de opsporing van en het onderzoek naar onrustwekkende vermissingen en alle vermissingen van minderjarigen.

Den Alma: Restaurant voor Leuvense studenten.

An en Eefje: Twee meisjes, ontvoerd door Marc Dutroux na het bijwonen van een hypnoseshow van Rasti Rostelli.

Extra toevoeging: De Belgische politie had de homevideo's van Marc

Dutroux al een jaar op het bureau liggen, maar had ze niet bekeken omdat er geen videorecorder voorhanden was. Op een van de video's was te zien hoe Dutroux de geheime kelder had gemaakt. Als de politie ze wél bekeken had, hadden An en Eefje wellicht nog gered kunnen worden.

D'Amadezen: Leden van Amada: Alle Macht aan de Arbeiders.

Anciaux: Belgisch politicus.

De anticonceptiepil: De Belgische gynaecoloog Ferdinand Peeters is de grondlegger van een van de eerste, veilige, wereldwijd gebruikte anticonceptiepillen.

Anthonyke, ge zijt nen toffe jongen: Anthony de Clerck, kleinzoon van de West-Vlaamse textielbaron Roger de Clerck, werd in 1992 ontvoerd. Dit is de uitspraak die zijn moeder aan haar zoontje richtte op televisie.

De antiracismewet: Belgische wet die in '81 werd ingevoerd die zegt dat elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt tenietgedaan, aangetast of beperkt strafbaar wordt gesteld.

Het appelseizoen: Dat komt één keer per jaar.

Arno: Een zanger uit Oostende.

Artis-Historia: Een Belgische uitgeverij.

Asbest: Er werd in België op grote schaal asbest verwerkt. Asbest is dodelijk.

De ASLK: Een bank.

Asfalt: Uitgevonden door Belgisch chemicus Edward J. de Smedt.

't Atomium: Een monument dat in Brussel staat. Het is een constructie van negen bollen en is gebouwd in het kader van de Brusselse Wereldtentoonstelling in 1958.

De babbelut: Een karamelsnoepje.

Bakeliet: Kunstharsproduct uitgevonden door Leo Baekeland.

Balthazar Boma: Een personage uit een soap.

Ballekes met krieken: Een beroemd gerecht. Ballekes is gehakt.

Het Ballet van Vlaanderen: Grote Vlaamse culturele instelling.

Bavo Claes – de burendachten dat dat mijn vader was: Een

nieuwslezer, journalist.

De begoniakwekers van Lochristi: Begonia's zijn een door en door Vlaams product. De begoniateelt beslaat 80 ha. en concentreert zich in Lochristi, nabij Gent.

Het Beiaard Ros: Een folkloristisch paard dat verwijst naar het paard in de sage van de Vier Heemskinderen. Het staat in Dendermonde.

Bejaardentehuizen: Gemiddeld zeven per dorp.

Belgische kazen blijven verbazen: Een slogan om kaas te promoten.

Big Bill: Belgisch bluesmuzikant.

De blaa gekoleirden: Vlaams dialect voor politie.

Blaffeturen en gerdènkes: Vensterluiken en gordijnen.

Het boerenpaard: Het Brabants trekpaard afkomstig uit België.

Boem Paukeslag: Een klankgedicht van Paul Van Ostaijen, een Vlaams dichter.

De Bokkerijders: Het volksgeloof dat vertelt over personen of geesten, die op bokken door de lucht reden. Er is een Belgische televisieserie over gemaakt.

Bokrijk: Provinciedomein in Limburg. Het is erfgoedcollectie.

Brabant Wallon: Waals Brabant op z'n Frans.

De brand in de Innovation: Een ramp in de namiddag van 22 mei 1967. Twee dagen voor het bisdom van Luik werd afgesplitst met dat van Hasselt.

Bustel: Dialect voor borstel.

Capiau: Achternaam van Walter. Een tv-presentator.

Casterman: Een uitgeverij van beeldverhalen en jeugdboeken, gevestigd in Doornik.

Chokkedeizen: Dialect voor kloten.

De Chiro: Vlaamse jeugdbeweging.

De collega's: Een televisieserie uit de jaren '90.

Colours will keep on turnin': Een zin uit het lied 'She goes Nana.'

Company Vincent: Vincent Company is het spreidingsbureau van o.a. 'Honey I'm real I exist' en een voetballer maar anders geschreven.

De Coninck: Achternaam van Herman. Dichter van o.a. 'Wat zie je het liefst, de poes of mij'.

Content: Dialect voor tevreden.

De Croo: Achternaam van Herman of Alexander. Beide in de politiek.

Cuberdons: Een kegelvormig Belgisch snoepje uit Oost-Vlaanderen, ook wel neuzekes genoemd.

Dag Allemaal: Een roddeltijdschrift.

Dakloosheid: Er zijn in België minstens 50.000 daklozen, waarvan 5.000 permanent op straat leven.

Da's van de smurfen: De smurfen zijn stripfiguren bedacht door de Belgische striptekenaar Peyo.

Dehaene: Belgisch politieker.

Delphine Lecompte: De beste dichteres van België.

Delvaux: Een luxemerk van onder andere sacoches.

Demarez Eddy: Een Vlaamse sportverslaggever die af en toe zijn micro vergeet uit te zetten.

De Demer: Een rivier in Vlaams Brabant die via de Dijle, de Rupel en de Schelde naar de Noordzee wordt afgevoerd.

Dennis Black Magic: Een Vlaamse ex-pornoproducent.

De deo-roller: Een Belgische uitvinding.

De deurbel: Een Belgische uitvinding.

Devos Lemmens: Belgisch merk van sauzen, mayonaises en mosterd.

Dixie Dansercour: Belgische ontdekkingsreiziger die overleed in Groenland.

De dioxinecrisis: Een voedselschandaal dat losbrak in België in '99.

Dokter Lecompte: Een controversiële dokter die geschorst werd uit de 'Orde der Geneesheren.'

Dolce Paola: Lied van Adamo geschreven over Prinses Paola.

Donaat de Riemaker: Een televisiepresentator.

Drie gewesten: Zo is België ingedeeld.

Dries Vanlangenhove: De oprichter van Schild & Vrienden.

De Droomfabriek: Een tv-programma die dromen in vervulling deed gaan.

De Dulle Griet: Een schilderij van Pieter Bruegel de Oude en een stripboek van Suske en Wiske.

Duracel: Een batterijmerk.

Den E40: De Europese weg die loopt van Calais tot in Kazachstan.

De E313: De Europese weg.

E5mode: Een kledingwinkel voor dames en heren. Er zijn solden tijdens de solden.

Eddy Merckx: Belgisch wielrenner.
De eerste sneeuw: Lied van Jan De Wilde, een Vlaams zanger.
Elio Di Rupo: Premier van België tussen 2011 en 2014.
Elf miljoen of is't al minder ondertussen: Het aantal inwoners van België.
Elsene: Gemeente in Brussel. Ixelles in het Frans.
En de rest is parking: Een stuk van de uitspraak 'Antwerpen is't stad en de rest is parking.'
Ensor: Schilder van o.a. 'De Intocht van Christus te Brussel.'
De Eternit: Eternit produceert al meer dan een eeuw golfplaten van vezelcement voor de landbouwsector, inclusief asbest in het verleden.
Euthanasie: De genadedood. Gelegaliseerd in België, Nederland en Luxemburg.
2 Fabiola: Dancegroep uit de jaren '90 geïnspireerd op koningin Fabiola.
Het Fafchamps machinegeweer: Het eerste machinegeweer is uitgevonden door de Belgische Toussaint-Henry-Joseph Fafchamps.
De Fanfare van Honger en Dorst: Een lied van Jan de Wilde, een Vlaamse zanger.
Ferdinand Tierenteyn: Merk van mosterd.
Filet américain: Fijngehakt rundvlees.
Flitspalen: Een nog meer voorkomend fenomeen.
Frank Deboosere: Een weerman.
De frisco: IJs op een stokje. Een Belgische uitvinding van Frans De Wever.
Gaan jullie met die muts naar bed? Ja, die wordt niet afgezet: Een zin uit een kinderliedje.
Gasboetes: Die worden gegeven bijvoorbeeld bij openbaar plassen, geen mondkapje dragen, telefoneren in de auto.
Geert Hoste: Op zijn website staat: 'Geert Hoste is de meest succesvolle cabaretier en theatermaker van België.'
Gelle: Dialect voor jullie.
Ge moet mij niet geloven maar de oerknaltheorie is uitgevonden door een Belg die studeerde aan de KU Leuven.
Gezinsgeweld: In Vlaanderen is naar schatting één op de vijf volwassen vrouwen ooit het slachtoffer geworden.

Godiva: Een merk van pralines. God zit erin.
Het Gravensteen: Een Middeleeuwse burcht in Vlaanderen.
Groenten uit Balen: Een toneelstuk van Walter van den Broeck over een arbeidersgezin gedurende een staking van een fabriek.
Guy Verhofstadt: Premier van België tussen 1999 en 2008.
Guido Gezelle: Een dichter uit de vorige eeuw.
Het Heizeldrama in '87 ik kon toen nog niet spreken: Een van de grootste rampen uit de voetbalgeschiedenis. Er kwamen 39 mensen om het leven. Geen woorden voor.
De hiel: Dat is in Italië. Dat is een andere gids.
Hij had maar ene poot: De tweede zin van 'Onzen bok is dood.'
Hubo: Winkelketen in doe-het-zelf artikelen.
IJsboerke dat begon allemaal in 1935, toen Staf Janssens met zijn kruiwagen door Tielen ging: Een merk van schepijs. Meer informatie over het ontstaan is te vinden op de website van IJsboerke.
De IJzerbedevaart: een jaarlijkse bedevaart ter nagedachtenis van de gesneuvelde Vlaamse soldaten uit de Eerste Wereldoorlog.
Ik ga ne klinker inzetten: Dit was mogelijk tijdens het spelprogramma 'Het Rad van Fortuin.'
Ik mis je elke dag een beetje meer: Een lied van Luc Steeno, een Vlaamse zanger.
In 2003 stierf Armand Pien: In memoriam.
Jambers Paul: Reporter van de Vlaamse reportagereeks 'Jambers.'
Het Jampuddingspook: De titel van het dertiende stripverhaal van Jommeke.
Jef Burm: Een acteur uit Sint-Niklaas.
Jef Nijs: Stripauteur van Jommeke.
Jef Vermassen: Advocaat van grote moordzaken.
Jean Pierre van Rossem: Econoom, schilder en veroordeeld oplichter.
Jules Destrooper: Een Belgisch bedrijf dat koekjes maakt.
Jupiler: Belgisch pilsbier uit Luik.
De Kaaien: Er liggen er in Antwerpen, Brugge, Aalst, Brussel.
Kabas Juul: Een Vlaamse volkszanger.
't Karnaval van Aalst: Dat loopt de spuigaten uit.
De Kasseistampers: De mensen van Aarschot, een Belgische stad, die vroeger hard met de klompen op de kasseien stampten om dieven weg

te jagen.

Het Kasteel van Gaasbeek: www.kasteelvangaasbeek.be.

De Kennedytunnel: Tunnel onder de Schelde genoemd naar J.F. Kennedy.

De kerncentrale van Doel heeft een lek: De kerncentrale gelegen in de haven van Antwerpen, de kernreactor 2 is in juli 2021 stilgelegd.

'k Ga 't zeggen Walter: Citaat uit 'Het rad van Fortuin', een televisieprogramma uit de jaren '90 waarbij de speler een woord moest raden.

'k Heb menig blom voor u gelezen en geschonken, en, lijk een bie, met u, er honing uit gedronken maar nooit een uur zoo droef om u, wanneer ik scheiden moste: Zin uit 'Dien Avond en Dien Roose', een gedicht van Gezelle.

Het Kiel: Dat is in Antwerpen.

Kiekenfretters: Bijnaam voor de Brusselaar.

Kiliwatch: Een liedje van de Belgische band The Cousins uit 1960. Adaptatie van een indianenliedje.

Kim Clijsters: Kim Antonie Lode Clijsters is een Belgisch tennisster.

Kim en Ken: Een andere Belgische verdwijningszaak uit 1994. Kim Heyrman werd later dood teruggevonden, maar Ken Heyrman bleef spoorloos.

Kim de Gelder: 'Ik kom voor inlichtingen.' Met die list verschaft Kim De Gelder zich precies 10 jaar geleden toegang tot kinderdagverblijf Fabeltjesland in Sint-Gillis-bij-Dendermonde. De 20-jarige man steekt er een kinder-verzorgster en twee baby's dood.

Kind en Gezin: Een agentschap van de Vlaamse overheid met als doel bijdragen tot het welzijn van kinderen en hun gezinnen.

De Kindermoord van Bethlehem: Schilderij van Pieter Brueghel, een schilder uit de 16e eeuw, gebaseerd op een tafereel in de Bijbel.

Het Klein Kasteeltje wordt ontruimd: Het oudste en grootste asielcentrum van België wordt ontruimd.

Het klierkoortsvaccin: Dat is uitgevonden door een Belgische kinderarts.

De klok een uur verder draaien: Dat gebeurt één keer per jaar als het zomertijd wordt.

De klok een uur terugdraaien: Dat gebeurt als het wintertijd wordt en

dan is het vier uur en half verschil met de Indiase tijd.

Koko Flanel: Een Vlaamse film uit de jaren '90.

De Kongo is van ons: Een oud studentenlied.

Kommil Foo: Vlaams cabaret duo of restaurant in Antwerpen.

De Koning Boudewijnstichting: Een stichting van openbaar nut.

Kornijnen: Dialect voor konijnen.

De kracht van verandering: Slogan van NVA, een Vlaams-nationalistische, liberaal-conservatieve politieke partij.

Kriek Lindemans: Een bier gebaseerd op krieken.

De Krook: De bibliotheek van Gent.

Kuifje in Tibet: Het twintigste album uit de reeks Kuifje-strips van de Belgische tekenaar Hergé.

Kwatta: Een merk van Vlaamse choko.

'k Zag nog nooit zoveel sterren in een nacht: Zin uit 'Het leven is mooi.'

't Laatste Nieuws: Een roddelkrant.

Laat ons een bloem: Een lied van Louis Neefs.

Lafon Jacky: Een Belgische actrice, presentatrice en zangeres. Van 1991 tot 2015 vertolkte ze de rol van Rita Van den Bossche in de tv-serie 'Familie.'

Laken: Gemeente in Brussel en een stuk stof.

Het Lakens schaap: Een Belgisch schapenras.

't Lam Gods: Een religieus veelluik van de gebroeders Hubert en Jan van Eyck, voltooid omstreeks 1432.

Het Landjuweel: Theaterfestival van de amateurkunsten.

De Lange Wapper: Een reus uit de Antwerpse folklore.

Lenen bij Mevrouw Leemans is lenen bij een vriendin: Slogan van een leningsbureau in Antwerpen. Je kon er de goedkoopste hypotheek krijgen. Mevrouw Leemans stierf in 2021.

Leopold Drie: Vlaamse band uit de jaren '90.

Leo Tindemans: Belgisch politieker.

Lernaut en Hauspie: Spraaktechnologiebedrijf uit Ieper dat failliet ging, in 2007 startte het grootste fraudeproces van België tegen hen.

Leuven Vlaams Walen buiten: De leuze van de strijd van Vlaamse studenten en professoren voor de taalkundige splitsing van de Katholieke Universiteit Leuven.

De lichtekes van Sint Rochus in Aarschot: Het is de jaarlijkse traditie in Aarschot om de straten en huizen te verlichten met kaarsen ter ere van de patroonheilige van de stad en is ontstaan uit de belofte om de inwoners te sparen van de pest.

De Lijn: Busmaatschappij.

Lintbebouwing: Aaneengesloten huizenrij langs hoofdwegen met de uitgestrekte gronden achter de huizen. Komt vooral voor in België.

Loubna Benaïssa: Belgisch meisje van Marokkaanse afkomst dat op 5 augustus 1992 ontvoerd werd.

Lucy Loes: Zangeres uit Oostende.

Manneken Pis: Een plassend ventje op een sokkel in het centrum van Brussel. Er zijn sleutelhangers en frigomagneten van.

Mannen weten waarom: Slogan van Jupiler. (Vrouwen ook: Vanzelfsprekend.)

Marc van Ranst op het dak van UZ Leuven: Een Belgische hoogleraar virologie aan de Katholieke Universiteit Leuven. Hij kondigde op het dak aan 'Komt goed.'

De Marie-Louise danst op en neer: Zin uit 'De Marie-Louise', een lied van Bart Kaëll, een Vlaamse zanger.

De Marollen: Een wijk in Brussel rondom het Vossenplein waar het elke dag rommelmarkt is.

Martine Tanghe gaat op pensioen: Martine Tanghe, journaliste en nieuws-lezer, is op pensioen.

Mattetaart: Een gebak uit Geraardsbergen.

Mayonais: Saus voor bij de frieten.

Maurice de Wilde: Een Belgisch nieuwslezer, onderzoeksjournalist en televisiemaker. Vooral zijn reeksen over het Belgische collaboratie-verleden deden heel wat stof opwaaien.

De Mechelse koekoek: Een Belgisch kippenras.

Meester hij hegint weer!: De serie speelde zich grotendeels af in een klaslokaal van een secundaire school, waar meester André Buys (Frank Dingenen) zowat alle vakken gaf.

Melihoning: Honing afkomstig van de grootste producent van honing in de Benelux.

Micha Marah: Zangeres van onder andere 'liefdesliedjes.'

De MIVB: De Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer te Brussel.

Moederken: Een gedicht van Guido Gezelle.
Mooi het leven is mooi: Een lied van Will Tura, een Vlaamse zanger.
Mosselen: Schelpdieren. In België worden ze met frieten gegeten.
MeToo: Een beweging tegen seksueel grensoverschrijdend gedrag. In België vertellen duizenden vrouwen over hun ervaringen.
Het Monfortcollege: Een internaat in Rotselaar.
Muggenmelk: Een Belgische uitvinding.
Museeuw Johan: Een Belgisch voormalig wielrenner en veldrijder. Museeuw behaalde 115 zeges, waarvan 113 op de weg.
Het Museum van Tervuren: Museum vol Afrikaanse import.
Muug: Dialect voor moe.
De Nationale Loterij: Staat voor verantwoord spelplezier.
Natuurpunt: Vrijwilligersvereniging die zorgt voor bedreigde natuur in België.
Neder-Over-Heembeek: Gemeente in Brussel. Daar is het Belgisch museum voor radiologie.
Neefs Louis: Zanger van 'Laat ons een Bloem.'
Ne me quitte pas: Een lied van Jacques Brel, een Belgisch zanger.
Nihoul: Een Belgisch zakenman en oplichter.
Nina in Tokyo: De 21-jarige Nina Derwael leverde een bijna perfecte oefening af en haalde daarmee goud binnen op de brug met ongelijke leggers in Tokyo. Ze behaalde goud op het WK van 2021.
De NMBS: De Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen.
De Nopri: Een grootwarenhuis.
NV na na na na: Een samensmelting van de politieke partij NVA en het lied 'She goes Nana' van The Radio's.
Ochtendfiles: Een veelvoorkomend fenomeen.
Oh la la la: Lied van Arno.
De olifant van Côte d'Or: Het logo van Côte d'Or, een chocolademerkt dat is ontstaan in België in 1883. De naam verwijst naar de Goudkust, het tegenwoordige Ghana, in Afrika, waar cacaobonen vandaan kwamen.
Ondineke Bosmans van in de Kapellekensbaan: Een personage uit het boek van Louis Paul Boon. De Kapellekensbaan ligt twee straten naast het huis waar Jordy Brouillard woonde.
Onzen bok is dood: Een Vlaams lied.

De Oost-kantons niet vergeten: Just a reminder.
De organisatie van het Eurovisie Songfestival in '87 die werd gewonnen met het lied 'Hold me now' van Johnny Logan: De editie ging door in Brussel.
Ossobolle o: Eén van die geraden woorden. De uitkomst was Isabelle A, een Belgische zangeres.
O tinkelende winkelende waterding: De eerste zin uit het gedicht 'Het Schrijverke' van Vlaams priester en dichter Guido Gezelle.
De Ourthe: Een rivier in de Ardennen.
De paardenkoetsen in Brugge: Die staan in Brugge meestal op de Grote Markt. De toeristen kunnen daarmee de stad bezichtigen. Een tochtje kost 20 euro.
De Parelvisser: Een Belgische televisieserie.
De Paradijsvogels: Vlaams toneelstuk over het leven van gewone Vlaamse mensen dat tot een televisieserie is herwerkt.
Pensioensparen: Wordt aangeraden door de bank.
Perdolan: Geneesmiddel tegen pijn en koorts uitgevonden door Paul Janssen.
Père Joseph: Een pater en kaas.
Petrofina: Belgische oliemaatschappij met als bedoeling de Duitse oliebronnen, verkregen na de Eerste Wereldoorlog, te controleren.
Plons de gekke kikker: Een kinderprogramma op BRT.
Pralinen: Een chocolaatje van België.
De Proxy GB: Idem.
De Rabottorens liggen al tegen de grond: Sociale woonblok in Gentse Rabotwijk die werd gesloopt. Simon Allemeersch maakte er twee theatervoorstellingen over.
De recepten van Pascale Naessens: Een receptenboek. Naessens is de best verkopende auteur in België.
De regenboog: Heel af en toe in België te zien.
Reeti, Aartselaar en Kontich: Drie Belgische gemeenten.
Reynebeau: Achternaam van Marc. Een journalist.
R.I.P. Robbe De Hert: Hij overleed op 24 augustus 2020.
Rizzenabel: Vlaams dialect voor degelijk.
Rock Werchter: Groot muziekfestival dat David Bowie in 2004 afzegt.
De Rode Duivels: Les Diables Rouges of die Roten Teufel is een

Belgisch voetbalelftal.

Rodenbach: Een biermerk uit Roeselare.

Roularta: Multimediabedrijf dat meer dan veertig kranten en magazines beheert.

De roze balletten: Benaming van een reeks vermeende drugs- en seksfeesten die eind jaren '70 in België zouden hebben plaatsgevonden en waaraan hooggeplaatste personen en minderjarigen zouden hebben deelgenomen.

De Spar: Een grootwarenhuis.

Het Sportpaleis: Een grote evenementenhal in Antwerpen.

Het strand van Oostende: Een stuk Belgische kust of een lied van Louis Neefs, een Vlaamse zanger.

De steenkoolmijn: In België zijn er verschillende.

Schorseneren: Een winterasperge. Ook te koop in blik.

Sabena: Sabena was de nationale luchtvaartmaatschappij van België en werd in 2001 failliet verklaard.

De sossen en de saucisse: Socialisten en worsten.

Speculaaspasta: Pasta van speculaas voor op de boterham. Lotus realiseert met de pasta in België alleen al een omzet van ruim 10 miljoen euro.

Stassano: Een zuivelbedrijf.

Sandra Kim: De zangeres van 'J'aime la vie.' Ze won hiermee het Eurovisie Songfestival toen ze dertien was.

De Standaard Boekhandel: Belgische winkelketen die boeken maar ook win for life verkoopt.

Schild en Vrienden: Een extreemrechtse conservatieve Vlaams-nationalistische jongerenbeweging die werd opgericht in 2017 en naar eigen zeggen aan meta-politiek doet.

De Sint-Romboutstoren: De hoofdkerk van het aartsbisdom staat in Mechelen.

De Skieven Architek: Een café in de Marollen.

Sint Dimpna: De patroonheilige van de Belgische stad Geel.

Sinaai: Een dorp in Oost-Vlaanderen.

Stemplicht: Verplichting voor de burgers van België om deel te nemen aan de verkiezingen.

De sloping van Mini Europa: Mini Europa is een miniatuurpark dat

staat naast het Atomium en heeft een sloopvergunning aangevraagd.
Semira Adamu: Een Nigeriaanse vrouw die politiek asiel zocht in België. Ze werd verschillende keren gedwongen tot repatriëring. Tijdens haar zesde uitwijzing in '98 verzette ze zich hevig door te zingen en schreeuwen. Twee rijkswachters pastten de 'kussenmethode' toe. Ze raakte in coma en stierf.
S.O.S Piet: Kookprogramma op tv.
Sint-Lambrechts Woluwe: Gemeente in Brussel. Daar is de tuin van geneeskrachtige planten.
Schabernakel: Vlaams dialect voor lichaam.
Taloore: Dialect voor borden.
Tars Lootens: Belgisch pianist en componist.
Tetten: Dialect voor borsten.
Terreire: 'Het zal wel zijn.'
De terril in Genk: De moeite om te bezoeken.
De Tervuurse Herder: Deze honden mogen niet te veel worden gekamd of geborsteld.
Tien om te zien: Een liedjesprogramma. Nu zijn er heruitzendingen.
Tiense suiker: Suiker die in Tienen wordt gemaakt.
Tiktak: Belgisch kinderprogramma uit de jaren '80. Elke aflevering begint met schaapjes.
Tobback: Een Belgische politicus.
Tom van Grieken: Een Belgisch Vlaams-nationalistisch politicus.
Toots Thielemans: Een Belgisch jazzmuzikant en componist, die behalve als gitarist en mondharmonicaspeler ook bekendheid verwierf als virtuoos fluiters.
Trappist: Bier dat door de monniken van de orde der Cisterciënzers wordt gebrouwen.
De treintickets zijn weeral opgeslagen: Vier euro op drie jaar tijd.
Den Unic: Een grootwarenhuis.
Vader Abraham is wel een Hollander, maar ik ben daarmee opgegroeid: Geen verdere uitleg.
Vanden Boeynants: Premier van België in de jaren '60.
Van Eyck: Zwembad in Gent en schilder van Het Lam Gods.
Vanhool: Belgisch familiebedrijf dat bussen, touringcars, opleggers en gascontainers bouwt.

Het Verdriet van België: Een boek van Hugo Claus, een Belgisch schrijver.

De Vlaamse reus: Een Belgisch konijnenras.

Vleesklak: Dialect voor een kaal hoofd.

VTM kleurt je dag: De slogan van de grootste commerciële televisiezender van België.

Wachtlijsten: Tot ergernis van velen.

Waterzooi: Een gerecht met preistrunk en selderstengels.

Weinig armen vergeleken met India: zonder uitleg.

Welle: Dialect voor wij.

West-Vlaams: Het dialect van West-Vlaanderen.

Willy Sommers: Vlaamse Zanger die onder andere scoorde met het lied 'Als een leeuw in een kooi.'

Witloof: Brussels lof. Een bladgewas.

Een witte camionette: Staat symbool voor kinderen ontvoeren.

De witte mars: Een betoging die plaatsvond op 20 oktober 1996 in Brussel nadat de zaak Dutroux losbarstte.

De Witte van Zichem: Een Vlaamse film van Robbe De Hert, een Vlaamse filmregisseur.

Zaterdag is't krapoelekesdag: Lied van KIA, een hiphopgroep uit Aarschot.

De Zeevaartschool: Die ligt in Antwerpen en Oostende. Je kan er voor matroos studeren.

Ze gaat dwars door de woeste orkaan: Nog een zin uit 'De Marie-Louise.'

Zelfgemaakte kaaskroketten: Wordt veel gegeten door de Belgen.

De zelfmoord van Soeur Sourire: Een Belgische kloosterzuster die liederen componeerde. Ze nam een overdosis slaappillen samen met haar vriendin.

De Zenne: Rivier die door Brussel loopt, ze krijgt veel industrieel en huishoudelijk afvalwater te verwerken.

Het Zennegat: Plaats in Mechelen waar verschillende waterlopen samenkomen.

De ziekenkas: Iedereen zit erbij.

Het Zoniënwoud: Een groot bos in Brussel.

Zondag Josdag: Een televisieprogramma uit de jaren '90.

De Zotte Morgen: Een lied van Zjef Vanuytsel, een Belgisch kleinkunstzanger.

Zwarte Jef: Hij verkocht snoepjes met anijssmaak op de Grote Markt van Antwerpen.

Zwarte Lola: Zangeres van in de jaren '70.

(Bron: Wikipedia)

Een gesneuveld gedicht

DE TOCHT VAN DE LEEUW

Wanneer ik toen vertrok
gezadeld op't grastapijt
in mijn zomerrok
na mijn echtelijk afscheid

Wanneer we liepen langs
fietsostrades velden vaart
verstrengeld in het beest zijn manen
met mijn paardenstaart

Wanneer ik viel in slaap
langs Breendonk afrit zeventien
geplooid als een berberaap
een rups een welp sardien

Wanneer we 't vrachtverkeer
voorbijstaken in draf
terwijl 't beest van een beer
zijn pels mij warmte gaf

De natte westenwind
doorkliefde haar en tand
op tocht van 't asfalt en grint
van dit vlakke land

*Mijn la la land
van vla en kant*

Wanneer de pas door plassen
op de galop leek van een knol
langs de nieuwbouw maïsgewassen

en Atomiums's elfde bol

Wanneer het licht op rood
sprong en wij daar dwarsdoorheen
kliefden als straaljagerpiloot
in de verte een sireen

Wanneer het Vlaamse hof
de leeuw zag op vrije voeten
vielen z'in't witlof
met hun koninklijke voeten

Wanneer w'in Laken arriveerden
muren van een leeg paleis
d'infanteristen surveilleerden
de protocolchef zag plots grijs

Niemand zag ooit tevoren
dit kletters tafereel
een meisje tussen de leeuw zijn oren
op't afgetrimt toneel

*Mijn la la la
van kant en vla*

Wanneer we doorweekt van regen
ons in't capitol bevonden
daklozen, koffiebars en autovrije wegen
shopping centers staking van vakbonden

Wanneer ik thuisgekomen
de rug van't beest verliet
verwaaid van poorten en slagbomen
geflitst op't hogedrukgebied

Wanneer de moskee van't straat

mij aan't gebed rappelleerde
zette ik mijn handen in kwadraat
en deed dat wat ik leerde

Wanneer 'k me richtte tot 't beest
knielde aan zijn klauwen
vroeg gij harige geest
ben ik nu écht gaan trouwen

De geest parlevinkte fier
de pannen van schouw en nis
en brulde: om je te realiseren hier
hoe vlak dit land wel is

*Mijn la la la
van chockola*

Honey I'm real I exist ging in première op 30 september 2021 in de Voo? uit in Gent

Concept, tekst en spel	Barbara Claes
Dramaturgie	Simon Allemeersch Stefanie Claes
Speladvies	Kristien De Proost
Illustratie & vorm	Mario Debaene
Masker	Philippe Flachet
Engelse vertaling	Peter Flynn
Productieassistentie & techniek	Frouke Van Gheluwe
Productie	Lucinda Ra
Coproductie	Vooruit
Spreiding	Vincent Company

www.lucindara.be

Speciale dank aan Rahul Jigyasu, Didi de Paris.
In samenwerking met KVS, Theater Antigone, cc De Grote Post, De Veerman, De Brakke Grond & Museum Dr. Guislain. Met de steun van Vlaanderen en de Stad Gent.

Barbara Claes (°1983) is a dramatist, writer and performer. In 2010 she completed her studies at the Rits in Brussels. She created and co-authored a number of performances, produced by and in collaboration with, among others, TAZ, De Werf, Het Bos, deFiguranten, Siso Marco Polo, Scheld'apen and Monty. The performance *Het fantastische leven van de Heilige Sint-Christoffel zoals samengevat in twaalf taferelen en drie liederen* was selected for Theaterfestival and Circuit X and won the Roel Verniers Prize. Her play *Akaaremoertoe Bahikoeroe* was nominated for the 2016 Taalunie Toneelschrijf Prize 2016. She is a member of the Lucinda Ra Collective. This group of artists researches, among other things, their own forms of cooperation, ways of writing and occupying space. Together they created *Het Fioretti Project*, following a residency in a psychiatric hospital for children.

www.lucinda_ra.be

Barbara Claes (°1983) is theatermaker, schrijver en performer. In 2010 studeerde ze af aan het Rits in Brussel. Ze maakte en schreef mee aan tal van voorstellingen, geproduceerd en in samenwerking met o.a. TAZ, De Werf, Het Bos, deFiguranten, Siso Marco Polo, Scheld'apen en Monty. De voorstelling *Het fantastische leven van de Heilige Sint-Christoffel zoals samengevat in twaalf taferelen en drie liederen* werd geselecteerd voor het Theaterfestival en Circuit X en won de Roel Verniersprijs. Haar tekst *Akaaremoertoe Bahikoeroe* werd genomineerd voor de Taalunie Toneelschrijfprijs 2016. Ze maakt deel uit van het gelegenheidscollectief Lucinda Ra. Deze groep van multidisciplinaire kunstenaars onderzoekt o.a. hun eigen samenwerkingsvorm, schriftuur en ruimtelijke infiltraties. Samen maakten ze *Het Fioretti Project*, een werk na een residentie in een kinderpsychiatrie.
www.lucinda_ra.be

Toneelwerk/Plays

*Honey I'm real I exist** – 2020

Jordy – 2017

Grondwerk – 2017

*Akaaremoertoe Bahikoeroe** – 2016

*Euthanasie met Barbara en Stefanie** – 2016

Het Fioretti Project – 2015

De Bultenklacht – 2014 *Kamelen en muzieken, een concert door de Bourgeoisie* – 2013

De Bultenklacht, een concert voor rusteloze zielen – 2012

Het fantastische leven van de Heilige Sint-Christoffel zoals samengevat in twaalf taferelen en drie liederen – 2011

Triomff – 2011

Bottekes – 2011

Maar de wolven die leven nog – 2010

*Avonturen op en rond de vensterbank** – 2010

Oesliesie Hospody – 2007

*teksten uitgeven bij De Nieuwe Toneelbibliotheek